

(Es suspén la sessió a les 15 hores i 36 minuts)

(Es reprén la sessió a les 17 hores i 5 minuts)

El senyor president:

Anem a reprendre el nostre treball. Es reprén la sessió. (El president colpeja amb la maceta)

Compareixença del conseller d'Hisenda i Model Econòmic per a informar sobre les línies polítiques generals a desenvolupar des de la conselleria, sol·licitada a petició pròpia (RE número 2.006)

Passem al punt quart de l'ordre del dia, que és compareixença del conseller d'Hisenda i Model Econòmic, per a informar sobre les línies programàtiques generals a desenvolupar des de la conselleria.

Té la paraula l'honorable conseller d'Hisenda i Model Econòmic, Vicent Soler.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats.

Comparec davant de vostés com a conseller d'Hisenda i Model Econòmic per a informar sobre les línies de la política general en la segona legislatura d'un govern del Botànic, que fa ara quatre anys va nàixer amb la formació d'un Consell que va ser no només un símbol, sinó també un motor de canvi.

Un canvi necessari per a una comunitat que arrossegava una hipoteca reputacional que ens està costant molt superar. Han sigut quatre anys d'estabilitat política que han estat possibles gràcies a la unió de les forces progressistes valencianes, un acord enfocat en les persones, i en definitiva en la justícia social.

Un govern divers, és veritat, però amb un sol full de ruta, centrat en avançar i aprofundir en l'assoliment d'un projecte de transformació social. I vull remarcar-ho, perquè és precisament eixa estabilitat la que ens ha permés assolir alguns dels reptes amb que començarem l'anterior legislatura: dignificar les institucions de tots els valencians i valencianes, i treballar amb els objectius d'un programa cohesionador, integrador, incliusiu i que no maltractara els valencians.

Per això, senyories, una de les fites que hem aconseguit és que, si bé l'any 2014 la despesa real per habitant era cinc punts per baix de la mitjana de les comunitats autònomes, quatre anys després estarem de ben segur en la mitjana, tot i que haurem d'esperar a la liquidació del 2019 per a confirmar-ho.

Requerim, per tant, un projecte enfocat en el llarg termini, la consecució de recursos que legitimament ens corresponen,

per tal de garantir la sostenibilitat de l'estat del benestar que mereixen els valencians i les valencianes. I este és l'objectiu primordial al qual destinaré tots els meus esforços com a conseller.

Cal que la nostra comunitat reba un finançament just i d'acord amb la seua població. Un finançament adequat que compense, a més, el deute històric que hem vingut patint els valencians. Una provisió que atenga el manament constitucional de suficiència i equitat, tal com ja recull el nostre Estatut d'autonomia i l'article 156 de la Constitució.

És molt el que ens juguem. Senyories, este Consell, i en particular el conseller que els parla, mai ha rebaixat, ni ho farà, ni un gram de les exigències d'un finançament just per a la nostra comunitat (aplaudiments).

I el moviment se demostra caminant. Mentre este Consell s'ha reunit amb Montoro i amb Montero, els ha demanat als dos el canvi del sistema de finançament, i ha negociat mentrestant mesures transitòries per a millorar la nostra situació financera. Altres s'han dedicat a fer tot el contrari.

Avui, la ministra Montero ha anunciat que el pagament del finançament pendent de la Comunitat Valenciana, les actualitzacions de les bestretes, podria ser a final d'octubre, no en desembre, a final d'octubre, i això recollint la meua reivindicació (aplaudiments) davant la secretària d'estat, d'ahir mateix.

Senyories, si vostés revisen les actes del Consell, del Consell de Política Fiscal i Financera, podran vore que la posició d'este conseller ha sigut igual amb Montoro que amb Montero. Eixes actes evidencien que este conseller al juliol del 2018 es va abstenir en la votació davant la proposta del ministeri, que era de votar a favor el sostre de dèficit.

I sols vaig canviar el meu posicionament, quan al mes següent van coincidir importants compromisos econòmics per a la comunitat, com la condonació del deute de la Marina i el pagament de la mensualitat de l'IVAM del 2017, que Montoro ens va furta.

Vull recordar-los que els que ara carreguen contra el govern central i este Consell pel tema del finançament, per raons purament partidistes, quan van tindre l'oportunitat de millorar els fons i les inversions que arribarien a la Comunitat Valenciana, van votar no als pressupostos generals de l'estat d'enguany, del 2019. Per tant, no a què? No a què?

No a aconseguir el 10 % d'inversions per a la Comunitat Valenciana, tal com diu el nostre Estatut d'autonomia (aplaudiments). No a uns pressupostos que feien, per exemple, que la província d'Alacant passara de ser una de les pitjors tractades a ser una de les que més creixien en inversions.

No a un augment del sostre de dèficit autoritzat per Brussel·les, que hauria suposat 237 milions d'euros addicionals per a la Comunitat Valenciana. No a un govern estable per a Espanya que podria articular mesures transitòries necessàries, fins que aplegue un nou sistema de finançament per a compensar la inexplicable situació d'infrafinançament que patim.

En definitiva, senyories, no a 1.400 milions d'euros en inversions (aplaudiments), millora del finançament a la dependència, el copagament sanitari i condonació del deute de la Marina.

Un govern, efectivament, que està en funcions, en Madrid, però que no obstant això atén les seues responsabilitats a l'hora d'escoltar i l'obliga a la interlocució amb el representant del govern valencià, com ahir mateix... Hui mateix la ministra ha demostrat, atenent un requeriment dels problemes de caixa que tenien problemes de liquiditat, que teníem per a esta última part de l'any.

Pel que fa a la situació immediata, i després actuant en conseqüència, davant la situació de la Comunitat Valenciana, per tal que es pugua garantir el compliment de les obligacions de tresoreria. Perquè l'argument que ha donat hui la senyora ministra és que feia un tracte especial a la Comunitat Valenciana i a Múrcia, per les especials situacions econòmiques i financeres que patim. És a dir, un tractament singular a un problema singular, sense tractaments uniformistes, com s'ha fet fins ara (*aplaudiments*).

També van garantir la pròrroga del compliment de les obligacions de presentar el PEF, per tal de poder obtindre 250 milions de tresoreria que no teníem, també per oxigenar una miqueta les nostres estrets de tresoreria.

Un gest, en definitiva, que demostra la voluntat del govern d'Espanya de buscar solucions per als valencians i les valencianes, un gest que hem trobat a faltar durant massa anys per part dels governs del Partit Popular.

Necessitem, per tant, un govern estable, en situació de poder prendre decisions. Un govern disposat a treballar per la voluntat de resoldre i atendre les peticions del nostre poble. Perquè darrere de tot açò, senyories, el que hi ha és que hem tingut un estat del benestar. Perquè parlar de finançament de les comunitats autònomes és parlar del finançament de l'estat del benestar.

Perquè tres de les quatre columnes del estat del benestar són competència de les comunitats autònomes (*aplaudiments*). I durant quaranta anys, quaranta anys, senyories, s'ha fet un repartiment, jo crec que racional, lògic, que les coses que afecten la vida quotidiana de les persones són responsabilitat dels ajuntaments i de les comunitats autònomes, de les administracions pròximes al ciutadà, però no s'ha fet una reflexió en paral·lel sobre com repartir els diners (*inoïble per raons tècniques*).

I si la majoria d'eixos serveis se fan en els ajuntaments i en les comunitats autònomes, hora és que això finalment, les lleis i no la llei d'estabilitat pressupostària del senyor Montoro, que el que va fer és recentralitzar i quedar en mans del govern central, i ara en este moment només podíem demanar que prevaricara la senyora Montero, per a poder no fer cas d'unes lleis que ella no ha fet, però que ha de complir mentre el Congrés dels Diputats no es canvie. (*Applaudiments*)

Sis anys de govern Rajoy. Sis anys que ni tan sols se va intentar iniciar les negociacions polítiques per a canviar el sistema de finançament autonòmic. I damunt, ens retallava les entregues a compte i s'oblidava de pagar un mes de l'IVAM. 250 milions, no està malament.

Per tant, hi havia evidència de poca voluntat de resoldre els problemes de base, els problemes de fons. Per tant, no només no van engegar la reforma del sistema, caducat des de feia anys, quan governaven, sinó que quan ja estaven en

l'oposició, van tombar, com acabe de dir, la primera mesura que podia compensar l'infrafinançament que patim, els pressupostos generals de l'estat d'enguany.

En resum, senyories de la dreta espanyola, i dreta valenciana, són vostés com el «perro del hortelano», ni fan, ni deixen fer, perquè els importa un rave el que passe als ciutadans, que patixen, que necessiten l'escola pública, la sanitat pública, que necessiten les ajudes a la dependència. Perquè d'això estem parlant, estem parlant d'això. I a més a més, en eixe context, que cinc milions de ciutadans espanyols, que som els valencians, tinguen encara pitjor situació.

No vull emfatitzar més, perquè ja ho he fet prou, però el finançament autonòmic, per tant, constituïx la primera línia estratègica d'esta legislatura i continuarem treballant de forma incansable per a aconseguir-ho. Perquè és bàsic per a poder exercir les competències que tenim, com a comunitat autònoma, per al manteniment de l'estar del benestar. Perquè, senyories, parafrasejant el meu inoblidable poeta Vicent Andrés Estellés, el finançament és la clau que obri tots els panys.

Tots els panys, el de la sanitat, el de l'educació, el de llistes d'espera, el dels barracons, el de les famílies que encara no tenen dependència, el de l'assistència social, el de la justícia democràtica, el de l'habitatge social, com tot el que s'ha parlat este matí ací, tot això, la clau que obri tots els panys és tindre un finançament just i suficient.

Per tant, de cara a la legislatura que ara comença, este Consell i en particular este conseller, en l'exercici de la seua responsabilitat, seguirà exigint amb total fermesa el finançament al qual tenim dret. I exigirà als pressupostos generals de l'estat inversions territorialitzades, d'acord amb el pes poblacional de la Comunitat Valenciana, a més d'una inversió equilibrada al si del nostre territori.

I demanaré no només l'aprovació de mecanismes temporals de compensació, que facen viable una despesa per càpita equiparable a la mitjana de les comunitats autònomes, sinó també el reconeixement del deute històric generat per l'infrafinançament des que vam dur a terme les transferències de competències a la Generalitat valenciana, com també la definició d'establiment d'un mecanisme de compensació (*inintel·ligible*).

Però no només això, demanarem també la posada en marxa de la comissió integrada per l'administració estatal, l'autonòmica i la local per a participar en les decisions sobre la inversió de l'estat a la comunitat autònoma, on es durà una agenda valenciana d'inversions consensuades per les forces del Consell, i que se discutirà en estes Corts.

Es reclamarà en el marc dels pressupostos generals d'assumpció de manera progressiva per part de l'administració central del 50 % de la despesa en matèria d'atenció a les persones, en matèria de dependència. Així ho diu la llei de la dependència. I el pagament del deute històric per l'atenció sanitària a desplaçats, provinents d'altres comunitats autònomes, que en este moment ja puja a quasi quatre-cents milions, que no és qualsevol cosa.

Per tant, iniciada una nova legislatura i renovats els membres de les Corts, els partits d'esta cambra estan convocats per

este conseller a la designació dels seus representants, per tal de constituir la comissió mixta Consell-Corts, com a espai de treball, debat i proposta en l'àmbit de la reforma dels sistemes de finançament i valoració del deute històric.

Cal el compromís de tots, Consell, representants parlamentaris, agents socials, agents econòmics, per tal que pugam assolir la consecució del que ara per ara és el més important dels objectius d'esta comunitat.

En qualsevol cas, mentre assolim un nou sistema de finançament, continuarem treballant per reduir el dèficit en la senda d'estabilitat pressupostària, però sense afectar la qualitat dels serveis públics fonamentals. Pensen vostés que vam arribar al govern amb un 2,6 % de dèficit en termes de PIB i ara estem en la mitat.

Evidentment, no depén només de nosaltres, del que gastem o deixem de gastar, depén de com s'incrementen els ingressos, mitjançant el sistema autonòmic.

Per exemple, en un any vam pujar quasi mil milions, l'altre any vàrem pujar cent milions. El senyor Montoro tenia com una espècie de barret, que treia coses, opacament, no sabem perquè un any eren mil milions més d'increment del finançament, i altres només cent milions.

Estem redoblant també per contenir el PMP, el període mitjà de pagament també és de seixanta dies, malgrat tot, malgrat que el sistema no ho facilita. Solament amb el finançament adequat podríem aconseguir l'objectiu del PMP inferior a trenta dies, que és el que exigeixen les normes, però la nostra singularitat respecte al finançament ens porta a esta situació.

En tot cas, per a atendre els pagaments dels serveis fonamentals, com també del deute comercial que forma part del PMP, estem prenent mesures, com la coordinació de la tresoreria en l'àmbit públic instrumental de la Generalitat.

Estem, a més, compromesos amb la sostenibilitat de les finances públiques i el manteniment dels serveis públics bàsics, i per això necessitem una administració eficient en l'ús dels recursos públics.

Per això anuncie que en esta legislatura elaborarem un pla estratègic per a l'avaluació de (*inoible per raons tècniques*) ... de despesa, control econòmic i valoració de resultats dins del marc de planificació pressupostària.

Per eixe motiu, s'ha creat una subdirecció general d'anàlisi pressupostari i anem a implementar la metodologia de valoració prèvia, l'*spending review* en les polítiques de despesa, començant per la sanitat i de la mà de l'Airef, ja està parlat amb el president de l'Airef, que ens permetrà tenir dades d'impacte, cost-benefici i valoració contingent dels béns públics que ens permetra fixar objectius, indicadors i altres alternatives per a aconseguir els objectius i establir seguiment d'aquests.

En el tema de la gestió (*per raons tècniques no ha quedat enregistrada part de la intervenció*) ... senyories, vull recordar-los que, ara que en altres comunitats autònomes estan fent planejaments fiscals insolidaris, necessitem trobar un marc que contribuïska a buscar fórmules que col·laboren amb el principi de solidaritat i de coresponsabilitat en el marc de l'estat de les autonomies.

Gràcies a l'acció d'este Consell, més d'un milió... -vull recordar-ho- més d'un milió de valencianes i valencians ara paguen menys impostos que abans. (*Aplaudiments*) És molt important. La política progressista no només se fa en les polítiques de despesa, sinó també en les polítiques fiscals, les polítiques d'ingressos.

Este Consell va acabar amb el sistema fiscal més regressiu d'Espanya que els anteriors governs havien implantat al nostre territori. Un sistema on es premiava les rendes més altes i les grans fortunes, carregant l'esforç fiscal de contribuir al sosteniment de l'estat del benestar sobre les esqueses de les rendes més baixes.

Un sistema que atacava directament el principi constitucional de contribució al sosteniment de les despeses públiques conforme amb les capacitats econòmiques de cadascun.

Ara, gràcies a l'acció d'este Consell, s'han reequilibrat les càrregues tributàries en un sentit progressiu tant en el tram autonòmic del l'impost sobre la renda, com en successions i donacions també s'ha..., en el tema dels tributs del joc, que he de confessar que vaig quedar una mica decebut perquè la tramitació d'ahir del joc es va quedar pendent al final de legislatura.

Però la lluita contra la ludopatia i la lluita per a aconseguir també en este àmbit una situació fiscal progressiva ens permet pensar que al principi de la legislatura tindrem -espere, amb ajuda de tots vostés- una llei de joc que responga a eixes intencions.

Però és que també hem ficat en marxa una potent Agència Valenciana Tributària. Una agència que resulta una eina fonamental per a gestionar el nostre sistema tributari, perquè per a aquest govern, senyories, l'eficiència dels ingressos tributaris de la Generalitat ha estat i seguirà sent una de les seues prioritats. I en eixa gestió dels ingressos l'Agència Valenciana Tributària està jugant i jugarà un paper molt (*per raons tècniques no ha quedat enregistrada part de la intervenció*) ... les seues obligacions fiscals.

Vull destacar en este sentit la campanya renda 2018 «Més prop de tu» que ha anat augmentant els seus punts d'atenció any rere any, de 9 pobles a 20, incorporant progressivament amb els municipis que per la seua situació geogràfica tenen dificultats d'accés als serveis d'ajuda que ofereix l'administració de l'estat.

Per tant, dins de les línies de futur que establím dins d'esta legislatura és imprescindible treballar per a la consolidació de l'Agència Tributària Valenciana.

Lluitar més eficaçment contra el frau fiscal, que és la principal injustícia fiscal. És el frau fiscal, que uns paguen per altres. Això és el més absolutament injust que n'hi ha en el tema fiscal. Però també, augmentar l'eficiència en l'obtenció dels recursos que permeten assegurar el sosteniment de la despesa pública baix els principis d'equitat, justícia tributària i capacitat contributiva.

En matèria fiscal, per tant, estem disposats a participar d'estes reflexions amb tots els que tenen alguna a dir. Per això volem crear un observatori fiscal en el qual participen tots i totes les que juguen un paper important en el sistema

fiscal valencià. Tots, acadèmics, gestors, empreses, famílies, consumidors... Tots.

Però és també volem ser eficaços pel que fa a la gestió, perquè volem posar..., hem posat en marxa a principi d'este mes el funcionament del jurat econòmic administratiu. Una figura que obeeix a la necessitat de regular l'organització del jurat com a òrgan administratiu col·legiat d'elevada especialització tècnica d'acord amb els principis de necessitat, eficàcia, proporcionalitat, seguretat jurídica, transparència i eficiència.

I en eixe sentit, nosaltres, la Generalitat Valenciana, és pionera a tot l'estat espanyol. Està desenvolupant el seu propi tribunal per a millora de l'eficiència i l'eficàcia administratives i suposarà, en definitiva, una millora de la revisió ordinària dels actes en matèria tributària.

I si hem parlat de recursos i de gestió, no podem oblidar el model productiu. Un model productiu que és necessari aconseguir una empresa competitiva, perquè a través de la consecució d'una economia eficient, d'una economia competitiva podrem en el futur continuar finançant l'estat del benestar, entre altres coses.

Els reptes de la globalització requereixen que dins dels objectius de transformació del model econòmic establerts en els documents de govern que hem anat treballant, el document d'Elx, el document de Benicarló, tots participats pels agents econòmics i socials, dic com a poders públics prestem també col·laboració a les empreses.

En el context de l'economia mundial, el procés de globalització, l'impacte de les noves tecnologies i la crisi econòmica ens obliga a reconsiderar els nostres factors de creixement i d'especialització des de l'empresa i des de les administracions públiques.

I, en este sentit, com hem de reorientar la seua activitat, les seues estratègies competitives empresarials, hem fet bastantes coses. Una d'elles, i vull ressaltar-la, és la consolidació de l'Institut Valencià de Finances com a banc de promoció pública. Resultat essencial per a implementar instruments financers en l'àmbit de les polítiques socials i mediambientals per a lluitar contra la situació d'exclusió financera, per a atraure inversió i per a contribuir a la internacionalització de les empreses.

Un institut que ha passat de ser un autèntic forat negre – era un forat negre dels comptes públics valencians – a ser un instrument de promoció pública i d'ajuda a l'emprenedor valencià.

Perquè, senyories, l'IVF sí que era un xiringuito. ¡Mare de Deu! ¡Quin xiringuito! ¡Una cova de lladres! Com vullga anomenar-lo, em dona igual. El nom me dona exactament igual. *(Aplaudiments)*

Operacions opaques, crèdits impossibles de retornar a amics d'uns i d'altres, i una taxa de risc escandalosa que s'hauria endut per davant qualsevol banc privat. Eixes eren les seues senyes d'identitat. 192 milions d'euros de pèrdues solament en préstecs atorgats abans del canvi de govern; 73 milions dilapidats en avals i derivats financers absurds concedits en el passat; 400 milions d'euros malbaratats..., pel desaiçue,

els quals els anteriors responsables de la Generalitat van convertir la Societat de Garantia Recíproca, hui feliçment recuperada pels valencians.

Un total, senyories, facen la suma, de 665 milions d'euros, més d'1 % del deute valencià, en pèrdues i quitacions del passat.

Parlem-ne, parlem-ne quan vullguen vostés de l'IVF i de la Societat de Garantia Recíproca. Estic encantat d'entrar en este tema.

Des que este Consell està al front de la Generalitat i la direcció de l'Institut, l'han convertit en un autèntic motor públic d'ajuda a l'*emprenedorisme* a la inversió social.

Portem més de quaranta milions d'euros adjudicats en finançaments europeus directe al més avantguardista del nostre teixit productiu. Abans la morositat estava al 70 % de morositat i les incidències sobre el 40 % de les operacions. Ara, només, senyories, el 2 %. Del 70 % al 2 %, alguna cosa ha canviat.

És per això que amb els objectius de futur l'institut mantindrà les actuals línies de finançament bonificat aportant els recursos necessaris per a finançar el seu component promocional.

L'objectiu de l'IVF per a esta legislatura és aconseguir acords amb els principals agents públics de finançament per a captar recursos i intensificar la presència de l'IVF en el territori valencià, coordinant la seua oferta de finançament amb l'SGR –la Societat de Garantia Recíproca– i obtindre els préstecs per als agents socials, tal com ha assenyalat este matí la vicepresidenta, i el vicepresident està ja entrant en el joc d'oferir ajudes financeres per a la vivenda social.

Però és que, a més, potenciar l'oficina d'atracció d'inversions que comptarà amb una xarxa internacional d'agents especialitzats en la captació d'inversió en l'exterior i en la internacionalització d'empreses amb la col·laboració de finançament provinent del propi IVF.

L'IVF, per tant, es revela com un instrument central per a la societat valenciana i dona cobertura, fins i tot, en la política contra la despoblació, fins i tot proveint l'obertura d'oficines i de caixers automàtics allà on els operadors privats no arriben per tal de facilitar l'accés als serveis financers de tots els valencians i valencianes visquen on visquen.

Però això només és una part de la immensa tasca que este Consell té previst realitzar.

La nostra política per a poder posar al dia el nostre model productiu passa per molts sectors. Ací vindran altres consellers i parlaran dels seus propis sectors. Jo vull parlar d'un, que és el turisme, que suposa el 14 % del nostre PIB.

És un dels nostres sectors més productius, moderns, innovadors i consolidats, amb unes xifres corresponents a l'any passat excepcionals: 9 milions de turistes internacionals amb una despesa total realitzada de 8.900 milions d'euros i 19 milions de turistes residents a Espanya amb quatre anys de creixement consecutiu.

Unes xifres resultants de la gestió que s'han fet en matèria turística on el pressupost ha passat de poc més de 23 milions

d'euros en el 2015 a una previsió de liquidació d'enguany de més de 46 milions.

S'ha treballat, a més, amb documents essencials per a aquest sector com el llibre blanc del turisme, l'adaptació del codi ètic de l'OMT o la llei de turisme, d'oci i hospitalitat.

Un treball que es completarà amb l'aprovació i presentació d'un ambiciós i innovador pla estratègic de turisme.

A més, s'ha apostat amb fermesa per a treballar de forma conjunta amb el sector i les institucions públiques, i mostra d'açò ha sigut els 21 plans de competitivitat turística que s'han desenvolupat per tot el territori en col·laboració amb les tres diputacions i les diferents comunitats.

Açò ha permés invertir més de quinze milions d'euros directament en el territori per a dinamitzar aquelles zones amb menys presència del sector però amb grans possibilitats de creixement, i s'han incrementat de forma progressiva les ajudes per la coordinació i impuls de projectes de diferents *indoles*. Això també és una altra manera de contribuir a la lluita contra la despoblació.

Per últim, i en relació amb l'atenció de fons per lluitar contra una de les *lacres* que afecten la nostra societat, com és la ludopatia, com he dit adés, aprovarem la nova llei del joc mitjançant la qual impulsarem programes específics per a la seua prevenció finançats amb la recaptació de l'impost del joc que serà incrementat.

Programes específics per a la prevenció de la ludopatia que es duran a terme treballant amb els entorns socials i comunitaris, restringint a més la publicitat del joc en línia i regulant la instal·lació i funcionament de les cases d'apostes.

Ja hem vist la importància que té comptar amb els recursos financers necessaris per a garantir l'estat del benestar mitjançant un model econòmic que genere suficient valor afegit per fer viable la fiscalitat que exigeix la Constitució... la Constitució espanyola i la cohesió social en una democràcia avançada, així com disposar d'eines per a recaptar-los, però una vegada s'aconsegueixen cal gestionar-los.

I per això és necessari una administració moderna i actualitzada. Per això és necessari incrementar l'eficiència administrativa i completar la digitalització.

¿Vostés saben que quan va arribar el Botànic al govern no hi havia només que un 6 % d'administració electrònica? En l'any 2015 del segle XXI, ¡6 %! ¡Quina deixadesa! Quina deixadesa en un moment crucial per a fer que les activitats administratives siguen el més eficaços possibles al servei de la societat.

Els que creguem en l'administració com una eina que ha de ser favorable a lluitar contra les desigualtats i a lluitar a favor de la justícia social volem una administració eficient. Els que no, se desenten. Totalment, com ha passat en els vint abans d'arribar el Botànic. Se varen desentendre com este indicador posa de relleu.

En eixe sentit, des de l'aprovació en abril de 2016 del Pla de transformació digital de la Generalitat pel Botànic, la tramitació electrònica ha anat augmentant considerablement.

Des de l'any 2017 pràcticament el cent per cent de les tramitacions ja es poden fer per via telemàtica i en el 2018 s'han realitzat més de cinc milions de tramitacions amb una mitjana de 25.000 tramitacions al dia.

Una administració digitalitzada facilita als ciutadans i empreses el compliment de tràmits i obligacions, suposa la millora de la qualitat en la prestació dels serveis públics fonamentals i és un instrument imprescindible de la gestió transparent – transparent, ho fiquem amb majúscula–, ¡transparent!, dels recursos públics, ¡transparentes!, de l'administració pública.

Me permeten, ara que comença el curs escolar, dotar d'equipaments els centres educatius: de 70.000 ordinadors, a més d'altres dispositius, com 1.700 tauletes digitals o 250 equips d'impressió, entre altres.

Implementar sistemes informàtics que fan possible projectes com la Xarxa Llibres.

Millorar la tramitació de l'administració de justícia i que tots els ciutadans i ciutadanes puguen tindre coneixement directe de la gestió pressupostària i dels comptes públics... Transparència, transparència, transparència. (*Aplaudiments*) ¡Mitjançant el visor pressupostari, que no existia! I ara, qualsevol ciutadà apreta un botonet i sap tots els tràmits que s'han fet, tots els tràmits. Això sí que és revolucionari, la transparència. El més revolucionari que pot haver en l'administració pública.

Màxima transparència de la gestió del Consell. En este cas pioner en Espanya.

En matèria de comunicació corporativa, la Generalitat s'ha decantat per un nou contracte centralitzat d'infraestructures i serveis que ha suposat un estalvi acumulat des de l'1 de maig de l'any 2017 de quasi trenta milions d'euros. Estalvi. Estalvi per al ciutadà. Estalvi per a fer altres coses.

A més, ha augmentat el nombre d'usuaris i serveis prestats i portats a terme, projectes tan rellevants com el de la connectivitat de banda ampla a tots els centres educatius. No n'hi ha dubte, aleshores, que els canvis operats en tecnologia de la informació i la comunicació ens han permés avançar –i molt– en eixe sentit.

Per tant, els objectius d'esta conselleria són: continuar treballant, naturalment en esta línia; convertir les administracions públiques valencianes en un referent en l'àmbit de la administració electrònica amb solucions modernes i procediments àgils, per això seguim en la línia encertada en esta legislatura; es té com a objectiu completar el procés de digitalització de l'administració de la Generalitat mitjançant la reforma de la llei d'hisenda pública per a garantir un funcionari més àgil, desburocratitzat, i eficient de l'administració.

I si és important connectar amb un alt nivell de digitalització de l'administració, igual d'important és comptar amb un sector públic instrumental i una cessió eficaça del patrimoni, perquè són les empreses i els ens que el conformen els que presten molt bé els serveis essencials per a la vida dels valencians i les valencianes.

Però el sector públic valencià, senyories, ha experimentat una transformació radical durant esta última legislatura.

Hem liquidat entitats que no complien la seua funció, que no servien per a les seues finalitats, o que no complien amb els criteris d'estabilitat pressupostària i viabilitat econòmica, i hem reorientat altres que ja existien perquè siguen de debò útils i complisquen amb una funció social. I les que s'han creat han estat motivades sempre per necessitats reals, partint de tres premisses bàsiques: transparència, seguretat jurídica i gestió responsable. S'han rebutjat aquelles fórmules més opaques que s'utilitzaven en el passat com les fundacions que aplegaren a constituir la mitat de les entitats en l'època del consell del Partit Popular quan a la resta de l'estat no aplegaven ni al 29 %.

La gestió econòmica ha suposat la reducció del deute financer, que arrossegava el sector públic, ha passat de 100.240 milions en l'any 2011 a 1.117 en el 2018, un 84,53 % de reducció del deute del sector públic instrumental. Jo crec que són dades que posen de relleu com ha canviat la situació.

Actualment, hem racionalitzat i regularitzat el sector públic instrumental, i hem passat que en l'any 2015 només una entitat tenia aprovada la seua RPT, la seua RLT, relació de llocs de treball, a tindre-les aprovades totes! En nombre d'entitats són la cinquena comunitat autònoma per darrere de Madrid i d'Andalusia, s'han mantingut o creat només les entitats que realment eren necessàries, especialment aquelles que donen cobertura als serveis fonamentals, i s'han liquidat o s'està en procés de liquidació de les entitats..., que no és fàcil, eh?, que no és fàcil perquè els tribunals estan ahí per a preservar els interessos de totes i cadascuna de les parts però la voluntat existix, que absorben pressupostos de manera innecessària. Tot açò ho hem fet i continuarem fent-ho amb el màxim diàleg.

Partiem d'una situació de certa opacitat en els comptes, en la gestió i amb la contractació de personal, el clientelisme era aclaparador en el sector públic. Autèntiques línies generalògiques es veien en moltes empreses públiques: cosins, germans, cunyats, tíos, no sé què, que era increïble. ¡No n'hi havia cap mètode per a entrar! Sí, famílies, famílies senceres, famílies senceres de persones conegudes, ¿eh?, i no donaré noms per no ficar-me en eixe jardí.

La creació i constitució de la comissió de diàleg social, on estan representats els sindicats, ahí és on han de fer-se les coses!, en la comissió de diàleg social amb els sindicats, ahí és on es prenen les decisions! (*Rialles*) Sembla que n'hi ha diputada d'un país democràtic, que es este, que està en contra dels sindicats, bé, perdó, és perquè ho sàpiguen perquè ho he sentit, eh?, ho acabe de sentir, que sàpiga tot el món, tots els valencians, que n'hi ha un diputat d'un parlament democràtic que està en contra dels sindicats! (*Aplaudiments*) Per ara, s'han aprovat quatre acords de la formació del personal, reducció de la temporalitat, accés a les borses i convocatòries. Aprofite des d'ací per a agrair el treball fet pels sin-di-cats (*rialles*) al si d'esta comissió. Gràcies, sindicats! (*Aplaudiments*)

Les línies de treball per a esta legislatura respecte al sector públic instrumental són: aprovar la llei de sector públic; seguir impulsant els processos d'extinció d'ens i especialment les fundacions, fins a la baixa registrada d'aquestos; crear un registre informàtic de personal del sector públic instrumental, saber, saber qui està ahí, perquè només ho sabíem per les nòmines, i per a què estan; adoptar mesures per donar més

estabilitat a l'ocupació en eixes entitats, promoure iniciatives relatives al seu personal al si de la comissió de diàleg social; i adoptar mesures per a incrementar la transparència i la responsabilitat social.

Parlem d'Europa, parlem d'Europa sabedors també que en este treball, en este treball de conversió del model econòmic valencià, necessitem eines eficaces. I per això hem creat una empresa que es diu (*inintel·ligible*) ..., que tindrà una important funció de futur per al govern servint per al desenvolupament del servei d'emergència i protecció civil de la corporació valenciana de mitjans de comunicació, però, a més, podrà ser un instrument important per al desenvolupament de l'agenda digital del Consell que Europa tindrà molt que dir al respecte.

Els fons europeus, durant 20 anys de govern...

(*Ocupa la presidència la vicepresidenta, senyora María José Salvador Rubert*)

La senyora vicepresidenta primera:

Senyor conseller, disculpe, li recorde que té 55 minuts per a les dos intervencions, a fi que vosté s'organitze el temps que li queda.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Li ho agraiçc, senyoria, senyora presidenta, perquè efectivament m'estava embulant jo i, potser, hauria de parar. (*Veus*)

Vaig a disfrutar en el debat amb vostés amb les retallades famoses, vaig a disfrutar com un camell, segur! Els hi ho assegure, eh? (*Aplaudiments i veus*) Santa paciència, senyor, santa paciència.

Sap que durant vint anys, Comissió d'Europa gestionava i ficava la lupa per a les coses que venien de Brussel·les perquè eren cofinançaments. Mira per on eren línies que treballava poc el govern anterior! ¡Poc! Perquè eixe tipus de claredat i de transparència, de saber què fem, mire, no se sentia còmode!, i n'hi ha coses tan interessants com, per exemple, les multes que hem hagut de pagar, 19 milions per la Comissió Europea per imposar, per ocultació del dèficit, per no parlar de la gestió en la Ciutat de la Llum que va intentar vendre per quatre duros i que este conseller ha aconseguit recuperar una infraestructura que ens va constar 265 milions d'euros, 265 milions d'euros! (*Aplaudiments*)

Bé, ara tot ha canviat, era molt difícil quan este conseller anava a Brussel·les, com el miraven com si anara a robar-los la cartera. No!, jo no anava a robar-los la cartera, anava a una altra cosa, anava a intentar assumir que este és un govern seriós, que havien hagut unes eleccions, que havia canviat el govern, i que esta és una societat democràtica que ha tirat als que estaven abans i ha ficat a uns senyors i a unes senyores noves.

I, en eixe sentit, hem rescatat la reputació, i he de dir-vos que esta conselleria ha intentat fer, en nom del Consell, també la

presidència i la secretaria autonòmica d'afers europeus, un canvi total del qual, si tinc temps, en parlaré sobre les polítiques a fer ara endavant.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, honorable conseller.

Continuem amb el debat.

Li correspon el torn a la il·lustre diputada María Ángeles Criado, en representació del Grup Parlamentari Vox Comunidad Valenciana.

La senyora Criado González:

Buenas tardes, señora presidente y señorías.

Señor *conseller*, enhorabuena primero por su reelección, tiene usted un reto muy importante, quizás el más importante de toda la Generalitat Valenciana. Sin más, voy a entrar en el tema que nos ocupa.

En la Comunidad Valenciana tenemos industria, no tanta como quisiéramos, ya que desgraciadamente en los sectores que antes éramos una referencia a nivel mundial, como el juguete o el mueble, actualmente están en crisis. Por eso, desde Vox, somos conscientes de la fortaleza de los sectores como son la alimentación, la automoción, el turismo, el sector cerámico, y debemos proteger estos sectores estratégicos.

Vox ya está aquí para representar a muchos valencianos, para defender la libertad económica y empresarial, la propiedad privada, la igualdad de todos los españoles en derechos y obligaciones. La administración pública está para servir a los ciudadanos, no para servirse de ellos, no para dirigirlos.

Investigando su gestión durante los últimos cinco años, señor Soler, nos encontramos con mucha actividad legislativa que no ha hecho sino aumentar los gastos de los valencianos. Son muchas de estas leyes ideológicas y restrictivas de la libertad privada propias de estados socialistas y totalitarios.

En 2017 y 2018 se aprobaron 49 leyes, se crearon más de 30 nuevos organismos, que no voy a leerlos porque se acabarían, se agotarían mis diez minutos, 30 nuevos organismos. (*Soroll de papers*) Lo tengo aquí por si a alguien le interesa. Simplemente una barbaridad, malgastar el dinero de los valencianos en tanto chiringuito inútil. Y, como no tenemos bastante con resolver nuestros problemas a nivel autonómico, nos metemos incluso en competencias estatales y damos a luz a organismos estatales para un mayor gasto por si fuera poco el anterior, más organismos que ni nos corresponden.

Mire, señor Soler, desde que ustedes llegaron al poder han seguido siempre el mismo mecanismo: se elabora una ley que genera una pluralidad de compromisos, instituciones y empleos que, luego, hay que dotar presupuestariamente.

Como resultado de todas estas leyes, el presupuesto consolidado de la Generalitat en el año 2019 supera los 23.000 millones de euros en gasto. En los presupuestos para el 2019, sin gobierno nacional, con todo lo que ello conlleva, se incrementa el gasto público en un 10,7 % respecto al año anterior, cuando el PIB de la Comunidad Valenciana se espera que no crezca más del 2 %. ¡Qué imprudencia, señor Soler!

La deuda pública se incrementa en este año en el 13,5 % alcanzando un endeudamiento total de esta comunidad en 47.000 millones de euros. Desgraciadamente, este endeudamiento sitúa a la Comunidad Valenciana como la comunidad más endeudada de toda España, la más endeudada, sí, señorías, en porcentaje del PIB. Este enorme volumen de deuda hace que los valencianos tengan que emplear más dinero en atender a la deuda que en pagar su educación.

En Vox pensamos que ese dinero donde mejor está es en el bolsillo de los ciudadanos, de los valencianos, contribuyendo así al ahorro, a la inversión y al consumo, y, en definitiva, generando empleo que es de lo que se trata.

Ustedes culpan de todo lo que nos pasa a la infrafinanciación estatal eludiendo su gran responsabilidad en toda esta situación; por ejemplo, y entre otros, tengan en cuenta que el volumen de gastos lo fijan ustedes, no el gobierno de la nación. Y aunque es cierto que la Comunidad Valenciana siempre ha estado infrafinanciada a nivel nacional, hasta ahora ninguno de los gobiernos de la Generalitat –señora Bonig, dese por aludida– han reivindicado a Madrid cuando su partido era el gobernante, y por ello los valencianos han contado siempre con el nivel más bajo de financiación por habitante en toda España, lo que se traduce en menos dinero para la educación y la sanidad de los valencianos.

El gasto público ha aumentado en los últimos cinco años en un 27,37 %, pasando de 18.209 millones en 2015 a 23.192 millones en 2019. La deuda pública valenciana se ha disparado en estos últimos cinco años aumentando del 38 % al 42 % del PIB. Para entenderlo más fácil: la deuda por cada valenciano, cuando ustedes llegaron al poder era de 7.500 euros y hoy, cinco años después, es de casi 10.000 euros.

Pero lo que los valencianos deben saber es que el presupuesto para 2019 es insostenible. A su ambición de poder se suma el engaño y su irresponsabilidad con el futuro y la tranquilidad de todos los valencianos.

Sus presupuestos son despilfarradores y ficticios. Ficticios porque no van a recaudar esos ingresos y despilfarradores por la creación de chiringuitos y organismos totalmente innecesarios. Y esto no lo dice Vox, lo dice, señores, la autoridad encargada de controlar el gasto, la Airef.

Pero Vox no viene solo a criticar, tiene un ambicioso programa económico, teniendo presente siempre a la España viva, que madruga; a la España viva, que ama su nación; a la España viva, que ama sus tradiciones y que ha demostrado a lo largo de la historia, como es el caso de la Comunidad Valenciana, que si se pone manos a la obra es capaz de convertir la economía valenciana en un referente nacional. (*Aplaudiments*)

En Vox pensamos que hay que recortar el gasto público, hay que suprimir organismos y cargos públicos, tal y como

ustedes anunciaron en sus presupuestos y nunca hicieron, sino todo lo contrario. Miren, mire estos organismos que había más, en dos años.

Desde Vox proponemos que el mercado se debe regular por sí solo, interviniendo lo menos posible la administración. Hay que suprimir el impuesto de patrimonio, de sucesiones y de donaciones. Hay que fomentar la reindustrialización (*aplaudiments*) en la Comunidad Valenciana, huir de las subvenciones a fondo perdido y ayudar a las políticas de empleo, sobre todo en el paro juvenil y de mayores de cincuenta años. También hay que bonificar los contratos de menores de 24 años y evitar la fuga de cerebros.

Y muy importante: en la Comunidad Valenciana hay que apoyar especialmente al sector agrícola, clave en la economía valenciana, (*aplaudiments*) ya que, como dijo nuestra eurodiputada de Vox, Mazaly Aguilar, si no se apoya de verdad la agricultura valenciana desaparecerá.

Como todos sabemos, a nuestros agricultores no les compensa económicamente recoger la fruta del árbol ante la importación masiva de cítricos de países terceros.

Y fundamental para Vox es la eliminación de las autonomías, ya que es un gasto que no podemos asumir, según ha quedado demostrado con el paso de los años.

¿Ese gran coste de las autonomías sabe lo que supondría para resolver el galopante déficit público o para reflotar nuestro sistema de pensiones? ¿Cuántas pensiones podrían ser pagadas con más dignidad si se evitara este gasto superfluo e ineficiente?

Esto es lo que sabemos que la ciudadanía apoya y es lo que Vox defiende. Entendemos y respetamos la diversidad de España, pero a ese respecto no pasa por esta forma de estado, como nos quieren hacer creer. Hay otras formas mucho más económicas y respetuosas con la igualdad de todos los españoles. No necesitamos 18 parlamentos, 18 consejos de estado, 18 tribunales de cuentas, 18 defensores del pueblo.

El estado autonómico es un despilfarro, (*aplaudiments*) supone una ruina para España, significa división y disolución de España y genera diferencias entre los españoles. ¿Por qué tengo que pagar yo más impuestos si vivo en Valencia que si vivo en Madrid? ¿Cuántas pensiones se podrían pagar con el dinero que nos ahorraríamos si suprimiéramos este disparate autonómico?

Dado que la supresión de las autonomías supone una modificación constitucional y esto lleva un tiempo, lo que sí que se podría hacer si miráramos por el bien de los valencianos y españoles es la devolución de competencias al estado de forma inmediata: educación, sanidad, seguridad y justicia.

Mire, señor Soler, han traído el caos a la Comunidad Valenciana...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyoria, vaja finalitzant.

La senyora Criado Gonzálbez:

...como nunca antes en la historia del Reino de Valencia.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies.

És el torn, en representació del Grup Parlamentari Ciudadanos, de la il·lustre diputada Ruth Merino.

La senyora Merino Peña:

Gracias, señora presidenta.

Buenas tardes, señorías.

Señor Soler, yo no tengo su memoria política, ni de lejos tengo su memoria histórica; yo diría que no tengo ni su memoria, sin más. Y esto podría ser un inconveniente porque usted me ganará siempre por goleada cuando hablemos de épocas pasadas.

Pero, en mi humilde opinión, esto es bueno porque usted y yo no vamos a perder el tiempo, al menos en esto. No le voy a rebatir nunca quién fue mejor o peor hace treinta, cincuenta u ochenta años. No vamos a entrar en enfrentamientos del tipo «y tú más, vosotros lo hicisteis peor», que se traen entre manos con el Partido Popular.

En Ciudadanos tenemos en cuenta lo ocurrido en el pasado, intentamos corregir los errores y aprender de ello. Pero a nosotros nos encontrará siempre hablando de futuro, de proyectos de futuro, y esto creo que nos lo agradecerán siempre los ciudadanos de la Comunidad Valenciana.

Una parte importante de mi trabajo consiste en debatir con usted, aunque inevitablemente me referiré más de una vez al Partido Popular, porque ellos son sin duda responsables de la situación financiera en la que nos encontramos.

Y aunque, como le he dicho, intentaré centrarme en el futuro, sí que quería remontarme en esta intervención a un pasado muy cercano, al día que vino a hablar aquí hace cuatro años para presentarnos su proyecto político para esta anterior legislatura.

Además de echar pestes de la corrupción, de la gestión corrupta del PP y de congratularse de haber cambiado por fin –sus razones tendrán lógicamente para hacerlo– el color del gobierno de nuestra comunidad, de azul a rojo, se centró en dos ejes fundamentales: en el sistema de financiación autonómico y en la eficiencia en la gestión.

Le dedico mucho, pero mucho tiempo a hablar del injusto sistema de financiación y de lo maltratada que está la Comunidad Valenciana. Y esto lo entiendo porque es totalmente cierto. Se quejó de que debido a ello, con el paso de los años habíamos tenido que recurrir mucho más de lo deseable

al endeudamiento y la deuda se había vuelto insostenible. Y a día de hoy le doy toda la razón porque esto es cierto.

Se quejaba también de la herencia recibida debido a la corrupción, el despilfarro, a la gestión descontrolada del gasto llevado a cabo por el Partido Popular. Y también en esto le tengo que dar la razón. Y le echaba la culpa de que el actual sistema de financiación es como es y no haber trabajado en su reforma urgente a los gobiernos del Partido Popular, a Aznar, a Zaplana. Y se comprometió a cambiarlo, a presentar una nueva propuesta de modelo de financiación y alegó ya estar desde el primer día trabajando en ello.

Yo no digo que no lo haya intentado, pero me reconocerá que el tono reivindicativo ya no es el mismo desde que el gobierno de la nación cambió a raíz de la moción de censura hace ahora más de un año. (*Aplaudiments*) Lo hemos podido ver en estos últimos días cuando sus compañeros del PSPV en el Senado han bloqueado un debate sobre financiación autonómica y usted mismo argumentaba y defendía su postura. ¡Qué diferencia con aquella época hace solo tres años!, cuando le escribía cartas al señor Montoro para pedirle la convocatoria urgente del Consejo de Política Fiscal y Financiera porque hacía cuatro meses que no se celebraba, cuando ahora la ministra Montero hace un año que no lo convoca. (*Aplaudiments i veus*)

Ayer mismo, bueno, estos últimos días, ayer concretamente, hemos tenido novedades, nos dirán que los problemas ya nos los están diciendo... (*S'interromp la gravació*) Y lo que ocurre, lo que ocurre, señor Soler, es que... (*s'interromp la gravació*) el sistema. Pero es muy complicado estar a la vez en misa y repicando. Es muy complicado pedirme abrir algo que aun siendo justo no conviene a todos, y a los primeros que no conviene es a ustedes. No a usted personalmente, a ustedes como partido político, que necesitan periódicamente satisfacer a sus socios naturales, a esos que buscan después de unas elecciones porque se ponen a contar escaños y no llegan y les ofrecen prebendas, privilegios, preferiblemente a nacionalistas e independentistas, a cambio de un puñado de votos que le permita acceder a su partido al gobierno (*aplaudiments*) o mantenerse en él.

Esto mismo que acabo de decir sirve exactamente para el Partido Popular, porque el problema, señor *conseller*, es que tras lustros ambos ocupando unos y otros el gobierno de España con mayorías absolutas o con mayorías muy holgadas no han tenido voluntad política de afrontar seriamente la reforma de la financiación autonómica, simplemente porque la voluntad partidista se ha impuesto.

Y esto ha dado lugar a la concesión de unos privilegios a determinados territorios que ahora se ven incapaces de revertir. La cuestión es: ¿qué tienen los niños vascos para merecer un 40 % más de gasto en la educación que los niños valencianos? (*Aplaudiments*) Excusas y más excusas, bandazos y más bandazos.

El actual Gobierno de España, ahora en funciones, quién sabe hasta cuándo, vista la incapacidad del doctor *cum fraude* Sánchez para formar gobierno, ha incumplido su promesa de abordar esta reforma de la financiación antes tan urgente. Y usted ya no es ni de lejos tan insistente pidiéndolo. Ha bajado el tono de su reivindicación porque sabe cuál va a ser la respuesta. Y esto, su incapacidad para abordar este

problema, la vamos a pagar todos los valencianos con recortes y subida de impuestos.

El sistema de financiación está pendiente de renovación desde el año 2014 porque ambos, Partido Popular y PSOE, a diferencia de Ciudadanos, son incapaces de decir lo mismo en todos los territorios de España, porque la baza de poder pactar a puerta cerrada, a escondidas con nacionalistas, que aunque nos pese, han tenido muchas veces las llaves de los gobiernos, esa baza no la quieren perder ni unos ni otros. Y así nos ha ido. Y si no, miren hacia Cataluña. (*Aplaudiments*)

Señor Soler, tiene ahora una nueva oportunidad, una legislatura por delante para pelear esto en Madrid como se merecen los ciudadanos de esta comunidad. Cuento con nosotros si tiene verdadera voluntad de hacerlo donde hay que hacerlo, en el parlamento y en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, no a escondidas, con transparencia y con lealtad. Y si no lo hace así, aquí estaremos para recordárselo y exigiremos cada vez que lo haga, porque si no, estará de nuevo engañando a todos los valencianos.

Como el tiempo es limitado, entraré a valorar el segundo eje que usted planteaba en la anterior legislatura, que era el de la eficiencia del sector público... en la gestión del sector público. Usted afirmaba que una de las primeras medidas que tenía que hacer para mejorar la eficiencia era el uso de los presupuestos para reordenar las prioridades, porque sus prioridades eran diferentes a las del Partido Popular, que solo quería privatizarlo todo y de paso enriquecerse.

Pues bien, en parte de la teoría podríamos estar de acuerdo, pero tengo que decirle que cuando han intentado llevarlo a la práctica no llegan ni al aprobado pelado. Porque ahora empezamos: presupuestos con ingresos ficticios todos los años, improvisación en su ejecución y escasa, escasísima ejecución de estos en muchas partidas; exceso de gasto y déficit desbocado, como estamos viendo algunos titulares estos días; recortes que inevitablemente acaban afectando a los servicios básicos. Y no me refiero a estos recortes que ahora están echando en cara que se deben al bloqueo que tenemos en Madrid porque la financiación no llega, me refiero a que todos los años hay recortes. Llámelo escasa ejecución de partidas que primero prometen y luego no se cumplen. Recortes hay siempre.

Incremento de la deuda, incremento en el plazo medio de pago a proveedores, llamadas de atención de la Airef, del Ministerio de Hacienda y de otros organismos. Y mientras hablaba, se me ocurrió añadir uno más del que usted alardeó mucho en su comparecencia anterior, que es el de la transparencia. ¿Transparencia? Igual es que tener en principios de octubre públicos y que sean públicos esos informes de ejecución completos del año pasado..., ¿eso entra a formar parte de lo que llama transparencia? Porque a día de hoy, lo acabamos de comprobar, siguen sin estar estos informes de ejecución presupuestaria.

Usted, señor *conseller*, decía hace cuatro años que «quan se té poc, s'ha de gastar millor». Nos la prometieron felices con esta declaración, pero a día de hoy las listas de espera han aumentado, miles de niños siguen sin asistir al colegio en condiciones, la atención a la dependencia está a años luz de lo deseable y las inversiones presupuestadas caen en saco roto continuamente. ¿Eso es eficiencia en la gestión? ¿Qué hay de

las empresas y fundaciones que van a cerrar? ¿Cuántas eran? Porque tampoco en esto han cumplido su palabra.

Y los vicios del PP de los que tanto se quejaban también los tienen ustedes, porque durante el Botànic I incrementaron los altos cargos y los asesores en un 30 %; en este Botànic II ya vamos por un 34 % de incremento en altos cargos y un 57 % en asesores. Y no solamente no han cerrado los entes públicos que prometieron, sino que nos sorprenden con que piensan crear... ¿cuántas agencias y cuántos observatorios? Diez o doce creo que íbamos ya.

De modo que dejen de llenarse la boca diciendo que son los únicos que trabajan por la gente porque, por lo visto, sus prioridades y las de sus socios del Botànic son las mismas: prioridad para los suyos. Esa es su prioridad.

Y todo esto estando infrafinanciados y alegan que es lo necesario para llevar a cabo esta eficiente gestión. Necesario ¿para qué y para quién? Porque los ciudadanos no notan estas mejoras prometidas. Bueno, algunos sí, los que reciben más subvenciones o los colocados a dedo en alguno de estos chiringuitos, esos sí que lo van notando. Y ¿esto sabe cómo se le llama? Crear una red clientelar. Igual les suena de lo que ha pasado en Andalucía en los últimos cuarenta años.

Le he oído decir muchas veces que los valencianos no merecen menos que el resto de los españoles y si hay que gastar en exceso, se gasta para acercarse a la media de España. Pero señor *conseller* esto no le da carta blanca para gastar más y peor, es una gran irresponsabilidad. Y, además, la irresponsabilidad es doble porque ni siquiera así llegamos a tener una sanidad, una dependencia y una educación que los ciudadanos podrían estar agradecidos, porque los niños siguen empezando el curso en barracones, en valenciano –eso, sí– pero en barracones. (*Aplaudiments*)

Aun así –con esto voy concluyendo– de las dos líneas estratégicas en que basó su proyecto no ha cumplido ni una ni la otra. Con estos precedentes no pretenderá que confiemos ciegamente que cumplirá lo que ha venido a contarnos aquí. Pero aun así confío en que la ambición y los intereses partidistas no le hagan perder la perspectiva y tome decisiones basadas en criterios políticos y no ideológicos, que es uno de los más importantes problemas de su gestión. Y en criterios de eficiencia real y no de afán de protagonismo y de acaparar titulares. Decida pensando en el futuro, como hacemos nosotros, señor Soler y no en el pasado.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyoria.

És el torn del Grup Parlamentari Popular. En la seua representació l'il·lustre diputat, Rubén Ibáñez.

El senyor Ibáñez Bordonau:

Muchas gracias, presidenta.

Muy buenas tardes.

Señor *conseller* nos ahorraremos las presentaciones. Ya tuve el gusto de felicitarle en la última diputación permanente y, por lo tanto, dese por felicitado.

Vayamos al tema, señor *conseller*. Le he notado..., por cierto hacía mucho tiempo que no le oía gritar, oiga se me había olvidado como gritaba usted. Y créame, lo he notado muy enfadado. Pero no se enfade con nosotros, señor *conseller*, con quien se tiene que enfadar es con Sánchez y con Montero, (*aplaudiments*) con ellas y con él, señor *conseller*, no con nosotros. Nosotros somos víctimas, víctimas, de las decisiones de un gobierno socialista. No se enfade con nosotros. (*Aplaudiments*)

Pero mire, este verano hemos visto una puesta en escena tremenda, hemos visto como ustedes hacían un casting para empezar a colocar gente como si no hubiese mañana, 330 cargos, 330. Y, de repente, cuando todos los cargos estaban colocados a usted se le enciende una lucecita y dice: «Hay que hacer recortes». No lo dijo antes, lo dijo después. Primero todos sentados y después vienen los recortes, muy bien.

Se abre la crisis de los recortes, sus socios a gritos le dicen que no, que lo paguen otros, que sus *consellerías* no, que las *consellerías* de los otros. Oiga, que esto es el gobierno valenciano. ¿Qué quiere decir eso de que lo pague sanidad que es del PSOE o que lo pague educación que es de Compromís? De verdad, ¿hasta en eso son sectarios, señor *conseller*? ¿Hasta en eso? (*Aplaudiments*)

Pero en esa plena crisis, en esa plena crisis, usted aparece como un héroe y dice: Hay que hacer algo. Y se le ocurre una cosa, voy a dimitir como diputado, una buena cortina de humo. Voy a dimitir como diputado porque tengo que emplear todo mi tiempo para mejorar la gestión de la Generalitat Valenciana. Y dimite como diputado.

Oiga, yo le pregunto dos cosas: La primera, la pasada legislatura cuando no era diputado, ¿usted no se empleaba al cien por cien? La segunda, sus compañeros de gobierno que son diputados, ¿no se emplean al cien por cien? (*Aplaudiments*)

Y la tercera, señor *conseller*, porque me ha preocupado. Si usted no es diputado ya y usted quiere emplearse al cien por cien, ¿qué narices hace toda la mañana aquí? (*Rialles i aplaudiments*) Señor *conseller*, ¿por qué ha venido toda la mañana? (*Aplaudiments*) Pero que es que no tiene..., ¿qué pasa que no hay nadie más en el gobierno? ¿Tiene que perder usted toda la mañana? Que es exactamente el relato que nos contó para dimitir: No voy a perder el tiempo yendo a las Cortes. Oye, se ha pasado toda la mañana aquí. (*Veus*)

Señor *conseller*, está muy bien que venga pero no diga que dimite para no venir a las Cortes. Por lo tanto, usted ya pasó como el héroe. Pero mire, eso ha durado muy poco, ha sido un bote de humo.

Y usted ha omitido una de las causas fundamentales por las que tendría que comparecer aquí. Yo entiendo –le he dicho– que esté enfadado. La verdad es que el portazo que la ministra le pegó al señor Puig es para estar enfadado. Pero la lavadita de cara que el secretario de estado le dio a usted ayer es de nota. Porque, claro, que después de todo esto la ministra ayer

diga –y hoy ha reiterado– que «la falta de entregas a cuentas no es la causa de los recortes en las comunidades autónomas» lo tendrá que explicar usted. Y no lo ha explicado.

Porque, claro, nos ha venido a contar una historia de cosas que va a hacer. Muchas –me lo va a permitir, ya nos conocemos de la legislatura pasada– son exactamente las mismas que nos contó la legislatura pasada. Pero no ha dicho con qué recursos los va a hacer. Pero si la ministra dice que no hay que hacer recortes porque no vengan las entregas a cuentas, nos puede decir usted ¿por qué hay que hacer recortes, señor *conseller*?

¿Cuál es la causa de que haya que hacer recortes? La causa de que haya que hacer recortes ¿son sus políticas fracasadas?, ¿son sus mentiras y sus engaños?, ¿son las partidas ficticias en los presupuestos?, ¿cuál es la causa de los recortes, señor *conseller*?

Porque mire, usted incluyó en los presupuestos –según el Ministerio de Hacienda hoy gobernado por los socialistas– en el informe que preceptivamente realiza sobre el presupuesto 2019, la señora Montero le dijo que usted había incluido en el presupuesto 1.878 millones de euros que hacienda no le había comunicado. Y eso usted lo hizo a riesgo y ventura.

Y entonces, cuando lo aprobaron, ustedes –los que hoy no están, los otros que tampoco están– se abrazaban. Yo no sé si se abrazaban porque se decían: Ya los hemos engañado. O se abrazaban porque decían: «Cuanto más juntos estemos menos se va a notar esto». (*Aplaudiments*) Pero la verdad es que el Ministerio de Hacienda le advirtió: 1.878 millones sin autorización.

Y esto de que ustedes pongan lo que le venga en gana en el presupuesto sin autorización no es la primera vez que ocurre, es la cuarta. Y reiteradamente, usted que ha hablado de transparencia, la Sindicatura de Cuentas le ha venido diciendo que no lo haga, que solo puede poner en el presupuesto las cantidades efectivamente comunicadas por el Ministerio de Hacienda.

Pero a usted eso le da igual. Eso sí que vayamos a ver el visor presupuestario. Ea, ¿pero qué tontería es esta, señor *conseller*? Pero si usted incumple hasta el mandato de la Sindicatura de Cuentas y le da exactamente igual.

Pero mire, usted en su anterior comparecencia, hace cuatro años, nos dijo que si no lograba recuperar la capacidad financiera de la Generalitat supondría la mayor derrota jamás conocida. Y yo le digo que el fracaso se mide entre la diferencia de la expectativa y la realidad. Y permítame que le diga, señor *conseller*: usted ha fracasado, su gobierno ha fracasado. Y en política el fracaso solo conduce a la dimisión. Usted hoy no tendría que estar aquí, señor *conseller*. (*Aplaudiments*)

Pero está aquí y nos viene contando exactamente los mismos inventos y los mismos engaños de siempre. Pero márchese una cosa, señor *conseller*, sus inventos presupuestarios son la tragedia de los valencianos y son los impagos de los derechos de los valencianos, eso es lo que representan sus inventos.

Y ya le he dicho que no será porque no se lo han advertido, se lo ha advertido el Ministerio de Hacienda y la Sindicatura de Cuentas, y usted no hace caso de nada.

Por lo tanto le voy a hacer tres preguntas, muy sencillas. Apúntelas, voy a ser muy pausado. Díganos ¿cuándo le dijo el Ministerio de Hacienda que tenía que hacer recortes? La primera, ¿cuándo? La segunda, ¿cuánto le dijo el Ministerio de Hacienda que tenía que recortar? ¿Cuánto? Y la tercera, ¿por qué tiene que recortar? ¿Por qué? Creo que ha sido bastante sencillo de entender.

Y en todo esto, señor *conseller*, los valencianos se preguntan ¿dónde está el presidente de la Generalitat?, ¿dónde está? ¿Dónde está en la mayor crisis que hay en esta comunidad en los últimos años? ¿Dónde está? Absolutamente escondido.

Mire, el gobierno de Sánchez ha puesto en la lista de espera al presidente Puig. Ahora Puig sabe lo que es estar en una lista de espera, claro que sí, (*apludiments*) lo acaba de mandar a la lista de espera. Como diría José Mota: «Hoy no, mañana». Claro, ¿y sabe qué pasa? Que no se trata del feo que les puedan hacer a ustedes, ni el descrédito de ustedes, es que ustedes representan al pueblo valenciano y eso siéntalo como que es sagrado. Cada vez que el Gobierno de España les pisa, están pisando a los valencianos.

Y usted dice: No hemos cambiado un ápice. ¡Vaya que no! Señor *conseller*, mire, cada vez que usted se va a ver a alguien del ministerio –desgraciadamente no puede ver a la ministra– pero a alguien que le recibe, aunque sea el ujier, a usted le pasan una agüita, no sé, mágica y siempre sale satisfecho. Oiga, sale absolutamente satisfecho de todo. Fíjese, usted en el último Consejo de Política Fiscal salió satisfecho porque el gobierno iba a hacerse cargo de la deuda de la Marina y les iban a devolver el IVA. Oiga, oiga, que era mentira, no, es que había letra pequeña, estaba condicionado. Eso no era una negociación era un chantaje: O me votas o no lo tienes. Vaya negociación, señor. (*Aplaudiments*)

Pero eso sí, salen diciendo: «Hemos logrado un gran acuerdo». No, mentira, señor *conseller*, mentira, mentira. Y ahora nos dice, y ahora nos dice –acabo presidenta– y ahora nos dice: «Es que hemos logrado que nos aplacen la presentación del PEF». Vaya novedad, ¿de verdad eso es un mérito? ¿En serio que es un mérito?

Lo que sí que es preocupante es esto: «Soler, optimista por comenzar la reforma de la financiación autonómica en un mes». Esto era en agosto del 2018. Desde entonces nadie se ha movido y usted sigue optimista y encantado de conocerse. Mire, señor *conseller*...

La senyora vicepresidenta primera:

Vaja acabant, senyoria.

El senyor Ibáñez Bordonau:

...para seguir siendo *conseller* de la Generalitat valenciana lo primero y lo único que tiene que hacer es defender los intereses de los valencianos.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

És el torn del Grup Parlamentari Unides-Podem i té la paraula l'il·lustre diputat, Ferran Martínez.

El senyor Martínez Ruiz:

Gràcies.

Gràcies, senyora presidenta.

I gràcies al conseller Vicent Soler per la seua compareixença. He escoltat amb molta atenció la seua intervenció, senyor Soler. I he escoltat, també, amb molta atenció les intervencions dels portaveus de l'oposició que sembla que, en canvi, no li han prestat massa atenció a vosté i que vénen bàsicament a servir-nos una espècie de *revuelto*, precuinat i reescalfat ple de clixés i de tòpics.

Però que no han posat damunt la taula ni una sola idea nova ni una sola proposta (*aplaudiments*) i que ha sigut la tònica habitual durant tot el dia d'avui, durant totes les compareixences del dia d'avui. (*Aplaudiments*)

Senyors del Partit Popular, de Ciudadanos i de Vox si m'accepten un suggerència, si m'accepten una suggerència, els diré: més arguments i menys argumentaris, més arguments i menys argumentaris, alguna idea nova, alguna proposta nova, per favor! (*Veus*)

Però aquesta pluja torrencial de desqualificacions...

La senyora vicepresidenta primera:

(*Inintel·ligible*) ... per favor.

El senyor Martínez Ruiz:

...que hem viscut avui, crec que clarifica molt bé les diferències polítiques entre el govern del Botànic i aquesta oposició. La diferència fonamental entre nosaltres i ells és entre els que venim a reconstruir les institucions per a posar-les al servei de tots i les dels que no tenen més programa que desmuntar-les a trossos i derruir el que quede. (*Aplaudiments*)

Eixa diferència és la diferència entre els qui ens creiem l'autonomia i les institucions d'autogovern i els qui les menyspreen profundament però els vénen molt bé per omplir-se les butxaques i omplir-los les butxaques als seus amics, com es va demostrar durant vint anys del govern del Partit Popular.

Eixa diferència és la diferència entre els qui treballem per un sistema de benestar que cuide de les persones i els qui, per pur fanatisme, perquè no és altra cosa que fanatisme, se'l volen carregar, perquè creuen que progressar consisteix en escalar xafant el cap del veí, i que l'egoisme és el motor de la història.

I eixa diferència és la diferència entre els qui considerem que la política ha de reclamar de cadascú segons la seua capacitat

i ha de donar a cadascú en funció de la seua necessitat, i els qui volen convertir les institucions en un supermercat de privilegis.

I eixa diferència entre nosaltres és la que explica que concebem de manera diametralment diferent el nostre sistema fiscal, que nosaltres defensem la necessitat d'un sistema fiscal modern, eficaç i just, mentre que ells vullguen destruir-lo.

Ho estem veient en el govern de Díaz Ayuso, en Madrid. El programa de govern del Partit Popular, de Ciudadanos i de Vox es resumix en l'anunci de la major rebaixa fiscal de la història, una altra nova major rebaixa fiscal de la història. Perquè aquesta història la coneixem de totes les legislatures.

Sempre és el mateix conte i per descomptat sempre és en benefici dels mateixos, dels que els paguen les factures, dels que els paguen les campanyes electorals.

I eixa promesa és la promesa que la Comunitat de Madrid seguirà practicant el *dumping* fiscal, la competència fiscal deslleial contra el conjunt de les comunitats autònomes i, per tant, de la Comunitat Valenciana, aspirant els recursos que haurien d'estar a casa nostra, i per tant promocionant la fuga de capitals i de grans fortunes.

L'agenda política de la dreta espanyola consisteix fonamentalment en això, en enfrontar territoris, en promoure la insolidaritat, en discriminar els ciutadans en funció d'on viuen i privilegiar els de sempre. El contrast...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyories, per favor, no confondre i no interrompre l'orador quan té l'ús de la paraula. Vosté, senyor Castelló, se coneix perfectament el Reglament i sap que no s'ha d'interrompre l'orador quan està intervenint. (*Veus*) Per tant, l'orador està fent referència, en el marc de la seua intervenció, la seua referència discursiva.

Estem sent flexibles en el marc del que són les compareixences dels consellers i dels intervinents, i per tant per favor els pregue que no diversifiquen el debat i mantinguen la calma (*aplaudiments*). Calma, perquè vostés després tindran el torn d'intervenció.

El senyor Martínez Ruiz:

Gràcies, senyora presidenta.

Jo els escoltat amb respecte. Farien bé de fer el mateix (*remors*)

La senyora vicepresidenta primera:

Senyories, per favor, no me facen cridar-los a l'ordre.

El senyor Martínez Ruiz:

Deia que el contrast entre l'agenda de la dreta espanyola i la del Botànic és evident. La passada legislatura vam aprovar una reforma fiscal que els baixava l'impost sobre la renda de les persones físiques a aquelles persones amb menors ingressos. Ho ha recordat el conseller en la seua intervenció.

I ho compensàvem amb una xicoteta pujada de l'impost de successions a les grans fortunes. La realitat, tot i la propaganda de l'oposició, és que hui la major part dels valencians tenen impostos més baixos que quan governava la dreta. Que tenim una fiscalitat més justa i al mateix temps uns ingressos fiscals majors.

I aquesta legislatura volem continuar millorant la gestió pública i aprofundir en un sistema fiscal que responga als grans reptes que tenim com a societat. Compartim plenament les propostes que ha plantejat el conseller i esperem treballar conjuntament en elles, però a més volem plantejar almenys dues propostes noves.

La primera, la creació d'una taxa turística, perquè volem un litoral net, un patrimoni cuidat i uns serveis públics de qualitat per a tots, per als d'ací i per als que vinguen de fora. Perquè una taxa turística serà beneficiosa per als valencians, però també per als turistes que vinguen de fora.

I la segona, plantejarem també un impost als grans propietaris de pisos buits, perquè els grans fons d'inversió i les entitats financeres s'ho hagen de pensar dos vegades abans de retindre volums enormes de vivendes fora del mercat per a unflar els preus.

Que no, senyors de Vox, que no són els okupes els que fan pujar els preus dels lloguers, que són els grans fons d'inversió i les grans entitats financeres (*aplaudiments*).

Però sabem que això no és suficient, sabem que això no basta. Estem completament d'acord amb la seua exposició, senyor Soler. Els principals problemes per a les finances valencianes són dos, l'infrafinançament i el deute. La Comunitat Valenciana és la comunitat autònoma pitjor finançada i la més endeutada, és cert.

I un problema genera l'altre. En aquestos moments, trobe que el volum de despesa de la Comunitat Valenciana està entorn a un 16 % per baix de la mitjana de les comunitats autònomes. I mentrestant, l'oposició no deixa de denunciar que no fem més que gastar. Però si estem per baix de les comunitats autònomes on vostés governen.

Tenim un pressupost més menut, i a més cada any li hem de dedicar un 20 %, més d'un 20 % del nostre pressupost a amortitzar un estoc de deute que no para de créixer, perquè continua sense abordar-se la reforma del finançament autonòmic.

I crec que estarem d'acord, senyor Soler, que a la societat valenciana no se li pot seguir exigint retallades. Som nosaltres els qui hem d'exigir solucions i exigir-li-les a qui correspon, que en aquest és el govern d'Espanya. No és de rebut que el finançament depenga de la bona o mala disposició del govern i que ens deixen en una situació d'absoluta incertesa.

Nosaltres, li ho assegure, li ho garantixc, anem a ser sempre lleials al Botànic, anem a ser sempre lleials al govern. Però la lleialtat, en aquesta qüestió, significa ser exigents i reclamar que el govern d'Espanya complisca amb la societat valenciana (*aplaudiments*).

I vull passar per sobre d'una qüestió d'actualitat molt ràpidament. I vaig a ser molt clar. Si el que cal és que hi haja un govern en Espanya per a solucionar aquestes qüestions, aleshores ja arribem tard. Posem-nos en marxa, reclamem ara allò que portem molts anys esperant, que és exportar el Botànic a Espanya.

Jo he escoltat aquesta frase de boca de portaveus d'Unides-Podem, de Compromís i del Partit Socialista. La nostra experiència demostra que un govern de coalició, amb un programa conjunt, és la millor forma de garantir simultàniament els avanços socials i l'estabilitat institucional.

Estic convençut, senyor conseller, que davant la situació que viu Espanya cal que posem en valor el Botànic. En Espanya es veu hui la contraposició de dos models: d'una banda, la Comunitat Valenciana, d'altra banda la Comunitat de Madrid. El govern del Botànic front a la maquinària de demolició de Díaz Ayuso.

I és una contraposició que molesta profundament a l'oposició, perquè la comparació deixa al descobert totes les seues misèries. Els qui pretenen vindre ací a donar lliçonetes sobre l'austeritat tenen en Madrid un govern amb un major nombre de conselleries i un major nombre d'alts càrrecs.

Els qui pretenen donar lliçonetes de transparència ací són els que li estan tapant la corrupció al Partit Popular de Madrid. Mentre que ací tenim un govern que ha revertit les retallades, en Madrid hi ha un govern que les consolida. Ací tenim un govern que protegeix els drets socials i allí un govern que privatitza la sanitat i l'educació, i les convertix en un negoci.

No els agrada la comparació, no els agrada el contrast. El Botànic és una amenaça per al seu programa de demolició, perquè demostra que un altre camí és possible. Un govern que mira cap al futur, que té un projecte de modernització que garanteix drets, que genera oportunitats i que construeix un país en el qual val la pena viure i pel qual val la pena viure.

Moltes gràcies. (*Applaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyoria.

És el torn del Grup Parlamentari Compromís. Té la paraula la il·lustre diputada Aitana Mas.

La senyora Mas Mas:

Gràcies, vicepresidenta.

Bona vesprada, senyories.

Consellera, conseller.

Aquesta setmana ha estat una autèntica muntanya russa per a la hisenda valenciana. Els vents de la inestabilitat provinents de Madrid han fet trontollar els pilars bàsics del consens sobre el qual fins ara el Consell del Botànic ha estat funcionant. El debat sincer, la cerca de consens o la confiança recíproca que caracteritzen l'actual govern valencià són valors que per desgràcia no han arribat a les negociacions de Madrid.

La falta de generositat i els egos que aquests dies han obert els telediaris han afectat malauradament per partida doble la societat valenciana. Aquesta falta de responsabilitat no solament està impedit construint un govern de progrés en la Moncloa, sinó que a més està fent perillar l'estabilitat financera d'aquest govern.

Des de l'inici del Botànic, el finançament autonòmic ha estat una de les prioritats del govern valencià. Aconseguir un finançament just era i és una de les línies estratègiques d'acció d'aquest Consell. El mateix conseller va assenyalar aquest mateix fet durant la seua intervenció en aquesta mateixa cambra a l'inici de la legislatura passada.

Es tractava, doncs, d'anar eixamplant i recuperant la capacitat financera de la Generalitat, un eix ineludible en la construcció de l'autogovern valencià. Quatre anys després, però, els progressos i avenços del govern valencià en millorar la vida de la societat valenciana continuen supeditats als capricis i absurditats d'un sistema de finançament injust i desigual.

N'estic ben segura, que respecte a aquest diagnòstic, el conseller Soler i jo no tindrem cap discrepància. Tanmateix, sembla que fins ara les negociacions i les reunions amb l'executiu espanyol no ens han dut del tot a un bon port. I amb els esdeveniments dels últims dies ens trobem encara en una situació crítica per als fonaments de l'autogovern valencià.

Si el FLA, segons les paraules del mateix conseller, ara fa quatre anys, és un mecanisme de recentralització política, la paralització de les entregues a compte i els nombrosos deutes de l'estat amb la Generalitat Valenciana són la mostra més clara del sistema centralista sota el que vivim rere dia.

De l'històric menyspreu dels diferents governs centrals a les institucions valencianes, el sistema de finançament és un dels majors greuges. Un sistema que, des de la seua creació a l'any 2002, tendeix a reproduir un *status quo* establert sota l'anomenat model Zaplana, on la Comunitat Valenciana és l'autonomia més marginada.

I ara no podem repetir els mateixos errors del passat. L'estratègia de negociació de la Generalitat respecte de l'estat no pot dependre dels equilibris interns d'un partit, siga el que siga. Recorde que el mateix president va afirmar al seu discurs d'investidura que l'actual president del govern en funcions situava la reforma del finançament autonòmic entre els pactes d'estat més immediats.

I nosaltres no ho dubtem, com tampoc dubtem del que ha dit hui la ministra, però és cert que contrasta amb el silenci del senyor Ábalos a les demandes de compromís, a deu dies d'evitar la convocatòria d'unes noves eleccions.

Per aquest motiu, necessitem una posició ferma, fidel als interessos de la Comunitat Valenciana. Per això, aquests últims dies, des de Compromís hem mantingut una posició contundent front a les vacil·lacions en aquest debat. No dubtem de les intencions del senyor Puig, ni tampoc de les vostres, senyor Soler.

Sabem que ambdós són uns certs defensors a títol personal dels interessos valencians en matèria de finançament autonòmic, però no caiguen en l'errada d'abusar d'aquesta confiança per tractar de cobrir les contradiccions i incoherències del seu partit entre allò que es diu a València i allò que es decideix a Madrid.

I a més, a l'infr finançament hem de sumar la falta d'inversions. Aquest deute històric semblava que anava en la direcció de corregir-se amb les negociacions dels nous pressupostos generals de l'estat del 2019, i per aquest motiu tractarem de bastir i tendir tots els ponts necessaris per fer-los possibles.

Però, senyories, si hi ha una qüestió flagrant en la discriminació cap a la nostra comunitat en els pressupostos generals de l'estat, és la marginació sistemàtica de les comarques alacantines en termes d'inversions estatals.

Des de l'any 2008, els alacantins i les alacantines hem de deixar de rebre 1.428 milions d'euros de les inversions estatals, un fet que ni l'estabilitat dels governs de majories absolutes del Partit Popular canviaren quan tingueren l'oportunitat.

Però és més, ni tan sols els frustrats pressupostos generals d'aquest any 2019 resolien aquesta injustícia. Al projecte inicial de pressupostos presentat per Pedro Sánchez es varen pressupostar 242 milions per a la província d'Alacant, una xifra molt allunyada dels 368 milions que pertocarien d'acord al PIB, o dels 471 que correspondrien d'acord amb el nostre pes poblacional.

L'urgent liberalització de l'AP-7, sense sorpreses. La connexió en tren amb el cinqué aeroport de l'estat, l'Aeroport d'Alacant-Elx, o l'enllaç del port d'Alacant amb el corredor mediterrani són inversions urgents i prioritàries per a un sud maltractat que necessita vertebrar-se i que sols ho aconseguirà mitjançant una postura ferma i contundent de l'executiu valencià front als pressupostos del govern central, siga aquest quin siga.

I en aquest sentit, també li agrairia que li recordara al seu company Ábalos que encara queda damunt la taula la proposta de Compromís, aquella que li mencionava anteriorment, una proposta que a més de ser de sentit comú, comportava un paquet de mesures necessàries per al nostre territori.

Els 450 milions d'euros, corresponents a l'actualització de les entregues a compte del sistema de finançament, els 280 milions derivats de la devolució de l'IVA, els 169 milions per a finançar el sistema de dependència o els 344 milions del Foga.

Per tot el que li hem dit, conseller, l'animem que continue representant amb més força que mai els interessos dels valencians i valencianes front a l'estat i els interessos partidistes d'algunes cúpules. I és que ens trobem en una

autèntica situació d'urgència. I, com vosté sap, aquesta situació no ve precisament pel malbaratament, com tampoc d'una mala planificació com passava als temps del Partit Popular. *(Aplaudiments)*

D'altra banda, proveir d'uns bons serveis públics a la ciutadania també depén, però, de la forma en què organitzem l'administració pública.

Fa quatre anys, a l'inici del govern del Botànic ens vam trobar amb una administració que durant els anys del govern del Partit Popular havia deixat de banda les necessàries modernitzacions informàtiques, que a més havia centralitzat aquest servei precisament que requeria d'una major flexibilitat, d'un major dinamisme i una resposta immediata. Fa quatre anys vam heretar una administració obsoleta i pròpia del segle XIX.

I és per això que en aquesta legislatura este govern ha de continuar treballant com a l'anterior: introduint millores en termes d'eficiència i d'eficàcia en l'administració pública.

Les eines informàtiques són la millor manera de simplificar els procediments interns de l'administració. I a més de dotar-la d'una major agilitat en aquest sentit, des del Botànic hem aconseguit uns grans resultats, tot i la mancança de recursos humans i econòmics de la qual partírem.

Però cal anar més enllà. Assumir com a normal l'eterna situació d'excepcionalitat i manca de recursos de la Generalitat seria caure en el parany. La gestió diària i els problemes quotidians ens demanen solucions immediates i per això cal tendir una direcció factible per la qual continuar avançant en termes de modernització començant, per exemple, apropant l'administració al *big data* i a la intel·ligència artificial.

Al mateix temps, eixa eficàcia i eficiència de la qual parlava té molt a veure en la pròpia organització del sector públic. Fa quatre anys ens trobàrem amb una situació completament desgavellada. Poc a poc, al llarg de la legislatura este govern va anar desfent l'embolic institucional i administrativa que el Partit Popular emprava per a fer de les seues.

Aquesta reordenació i racionalització del sector públic és el model antagònic al caos administratiu que regnava amb el govern del Partit Popular. Una situació de desorganització on alguns i algunes pogueren enriquir-se il·lícitament a costa de la societat valenciana.

Tot i això, s'ha avançat, però encara tenim pendent la necessària elaboració d'un marc normatiu regulador coherent capaç d'introduir de manera central elements com la transparència i bon govern en el sector públic instrumental.

Finalment, però no per això més menys important, tenim la qüestió del model econòmic que, tot i ser una competència menor a la seua conselleria, mereix tanta atenció com la resta de les competències.

En aquest sentit esperem que s'aprofundisca en la relació de cooperació i suport mutu amb la Conselleria d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball, intensificant l'aposta per l'economia circular en tots els seus àmbits, el suport a la modernització dels nostres sistemes de menuda i mitjana empresa, que són la verdadera columna vertebral

de la nostra economia, i per, en definitiva, la construcció d'una economia al servei de les necessitats de la nostra gent, i no a la inversa.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Té la paraula per a fixar posició sobre la compareixença del conseller l'il·lustre diputat José Muñoz, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

El senyor Muñoz Lladró:

Gracias, señor *president*.

Buenas tardes, *conseller*.

Mire, yo empiezo cogiendo las palabras de mi compañero Rubén Ibáñez, que decía eso de «no se enfade con nosotros».

Bueno, yo más bien le digo que no se enfade con nosotros, porque probablemente en este lado de la bancada sí que tiene motivos para enfadarse: o bien por los pufos que dejaron algunos de los que están aquí sentados cuando eran *consellers*, o bien de algunos diputados que antes eran en Madrid y que decidieron votar que no a los presupuestos generales del estado que ahora estamos pagando. *(Aplaudiments)*

Así que con esta bancada no se enfade o con esta parte del hemiciclo no se enfade, pero con otros tiene motivos sobrados.

Yo lo primero que le voy a pedir a la dirección de mi grupo es que haga un cartelito, porque hoy ha habido diputados que han dicho cosas bastante sorprendentes, y lo recordaremos cuando utilicen el mismo argumento *a sensu contrario*.

Hoy para algunos aquí que usted venga es perder el tiempo. Claro, nos pondremos todos un cartel, porque acuérdense de este momento porque vendrán críticas de otros partidos políticos diciendo que es que usted aparece poco por aquí. Pero ya le recordaremos que es que para algunos partidos políticos comparecer ante el parlamento significa perder el tiempo.

Y, por último, sí que le digo que, mire, usted ha dimitido como diputado. Una decisión íntima, libre. En otras épocas había *consellers* que solo dimitían porque los jueces les obligaban a renunciar. *(Aplaudiments)*

Yo creo que generalmente los debates de tarde nos marean un poco a todos. Y yo sí que le voy a pedir una cosa: por favor, desde el Consell, desde su *conselleria* haga ideología.

Yo estoy en el Partido Socialista porque comparto la ideología del Partido Socialista. Porque hacer ideología desde las instituciones públicas no significa utilizar las instituciones para hacer uso partidista.

Yo soy del Partido Socialista porque creo en lo público, y por eso le digo que haga políticas públicas, pero públicas para lo público.

Porque si gobierna la derecha, sabemos perfectamente lo que hacen: intentan engañarnos con estos falsos conceptos de eficiencia, que hasta la propia eficiencia es un concepto político, porque es diferente la rentabilidad económica de la rentabilidad social. Y le pido que cuando haga políticas públicas usted prime la rentabilidad social sobre la rentabilidad económica. (*Aplaudiments*)

Ya está bien de tanto blanqueo de las políticas públicas y de la acción política en las instituciones de las administraciones.

Porque evidentemente que es una decisión política e ideológica defender la sanidad pública, defender la educación pública. Claro que sí. Claro que es fundamental cuando se priorizan en los presupuestos y se decide qué se va a invertir en construir colegios y eliminar barracones, en dotar de más profesores a la escuela pública, en pagar dinero a los niños para que puedan tener sus libros gratuitos, para que las listas de espera se reduzcan, para que se amplíen los beneficiarios de la lista de dependencia.

En definitiva, eso es hacer ideología desde la política, y hay que decirlo muy orgulloso. Porque los intentan evitar que hablemos de política hacen política de manera encubierta, y bajo falsas palabras como la eficiencia acaban privatizado todos los servicios públicos.

Fíjese, aquí hablamos de reivindicar el sistema de financiación. Sí, hemos de reivindicar la modificación. Pero lo primero que tenemos que tener claro es qué sistema de financiación queremos. El Partido Socialista lo tiene absolutamente claro: el Consell tanto del Botànic I como del Botànic II lo tiene. Hay documentos de la comisión de expertos trasladada a Madrid en la que defiende el sistema de financiación propuesto por los valencianos.

Hay partidos que deberán definir qué modelo de financiación quieren tener, porque no es lo mismo el sistema de financiación que proponemos nosotros al que propone el señor Feijóo. Porque alguien le tendrá que preguntar al señor Feijóo eso de «hay que penalizar a las comunidades autónomas incumplidoras».

Pero lo primero que habría que preguntarle al señor Feijóo es por qué se incumple el límite de déficit. Porque Galicia no está como la Comunidad Valenciana en cuanto a transferencias del estado ni al sistema de financiación, pero tampoco la Comunidad de Madrid.

Porque a lo mejor el modelo de financiación que se quiere es el de la Comunidad de Madrid, que lo que significa es que yo voy a reivindicar frente a España 1.237 millones de euros, pero voy a hacer una bajada de todos los impuestos de manera indiscriminada, que lo más injusto de todo es que cuando hay bajada de impuestos de manera indiscriminada lo que se hace es discriminar a la gente que menos recursos tiene. Eso es lo que está proponiendo el Partido Popular.

Y, por cierto, algo que he escuchado hoy –esta tarde, mejor dicho–: la España que madruga no quiere pagar impuestos. Miren, la España que madruga está mucho más contenta en

la Comunidad Valenciana desde que gobierna el Botànic. (*Aplaudiments*) Muchísimo más contenta. Porque la España que madruga no paga impuesto de patrimonio. Aquí no paga impuesto de patrimonio la España que madruga. Ahora hay personas que dicen ser de la España que madruga, que evidentemente el impuesto de patrimonio les hace daño porque sí que tienen que pagarlo.

Desde que gobierna el Consell del Botànic, en la Comunitat Valenciana hay 1,6 millones de personas que madrugan y que pagan muchos menos impuestos de los que pagaban antes. Claro que sí, claro que sí.

Pero aquí nos intentan engañar con grandes frases, con grandes elementos, con grandes conceptos, pero que se quedan en nada.

Aquí se hablaba..., o durante esta semana se ha ido hablando mucho de los recortes, ¿no? Yo creo que esto es un parlamento y el valor de la palabra y la definición de las palabras que utilizamos son importantes.

No seré yo el que diga esto de «una cosa son recortes y otra son ajustes presupuestarios». Creo que los hechos nos dan la razón. Recortes era lo que ocurría en esta comunidad en el año 2012. Recortar..., y no hace falta que nos lo pregunten a los otros, se pueden ir a cualquier farmacia a preguntarle si en el año 2012, cuando se pusieron en huelga porque no pagaban los medicamentos, eso eran recortes. (*Aplaudiments*)

Les pueden preguntar a todos esos estudiantes que fueron expulsados de la universidad porque incrementaron las tasas universitarias y redujeron las becas.

Les pueden preguntar a todas esas familias que tuvieron familiares que acabaron muriendo sin haber recibido las ayudas de dependencia.

Les pueden preguntar a todos esos migrantes en situación irregular a los que les eliminaron la tarjeta sanitaria acabando con la universalidad pública..., con la universalidad de la sanidad pública. Eso era hacer recortes. Eso era hacer recortes.

Y paralelamente, mientras se hacían ese tipo de recortes, luego hemos conocido en los medios de comunicación y por los jueces que muchos de los dirigentes que en ese momento recortaban los derechos de los valencianos y valencianas se estaban lucrando con la otra mano y acabaron en el banquillo de los acusados.

Así que, cuando hablamos de recortes y cuando hablemos de ajustes presupuestarios, seamos sobre todo rigurosos.

Seamos rigurosos porque no es lo mismo, y yo creo que todo el mundo lo tiene muy claro, no es lo mismo que haya partidas que son de difícil ejecución, que no suponen ningún tipo de recorte a los derechos de los valencianos y valencianas que sean de alguna manera reajustadas, a directamente acabar con un tijeretazo como hizo el Partido Popular durante tantos y tantos años de gobierno.

Pero además hay una cuestión fundamental. En derecho hay una cuestión, un concepto que se llama..., una doctrina de los actos propios, y aquí estamos muy acostumbrados a

la irresponsabilidad política de los diputados y diputadas. Incluso algunos que ahora están sentados aquí que, como decía, en el momento de la aprobación presupuestos generales del estado decidieron votar en contra por interés partidista.

Lo que no puede ser –y no es de recibo, y toda la ciudadanía valenciana debe conocer– es que hay personas que decidieron por una cuestión partidista que 1.300 millones de euros de inversión para la Comunidad Valenciana fuera privado por una cuestión partidista, y hoy se sientan aquí y nos vienen a pedir... nos vienen a pedir exigencias de por qué se está teniendo que ajustar el presupuesto. *(Aplaudiments)*

Pero es que además no es solo una cuestión de lo que hicieron respecto a la votación. Es que fíjense, conseguimos una cuestión histórica. Por primera vez en la historia de la democracia moderna se había presupuestado unos presupuestos que tenían un 10 % de inversión para la Comunidad Valenciana. Unido a la reforma del Estatut que –acordamos– se aplazó ocho años hasta que fue reformado –por cierto, por iniciativa del Partido Socialista–, habíamos conseguido una cuestión histórica: que se blindaba que aproximadamente el 10 % de las inversiones en los presupuestos generales del estado sería para la Comunitat Valenciana.

Pues se decidió en un momento dado en una extrañísima alianza entre el Partido Popular, Ciudadanos y los independentistas, por tumbar a un gobierno, privarnos a los valencianos de una cuestión histórica que generaba un precedente que luego era muy difícil que fuera reversible. Pero es que les da igual. Es que les da igual.

Es que..., y acabaré con esto, es que les da igual. ¿Saben por qué? Lo decía al principio: se pervierten los conceptos. Aquí se lleva mucha banderita de España y mucho pin. Pero cuando llega el momento de la verdad, cuando hay que votar por una cuestión de estado, por una cuestión de interés de la ciudadanía, aquí hay partidos que, por mucha banderita y por mucho «viva España», llega el momento y votan en contra perjudicando a la Comunidad Valenciana. *(Aplaudiments)*

Porque esto de las patrias... esto de las patrias acaba pasando que se convierte en una especie de pantalla. Porque lo importante no son las patrias. Lo importante es aquellas personas a las que gobernamos, porque eso es la patria, eso es lo que tenemos que hacer y esa es nuestra responsabilidad. *(Aplaudiments)*

Mire, y acabo con esto, ¿sabe por qué creo que usted no va a dejar de reivindicar la reforma del sistema de financiación como toca? Porque yo viví una anécdota personal con usted. En un momento muy complicado para la situación política española, en un momento determinado, el Partido Socialista a usted le pidió en un consejo de política fiscal y financiera se abstuviera. Y usted acabó primando los derechos y los intereses de los valencianos respecto a un partido político. En ese Consejo de Política Fiscal y Financiera usted votó en contra. Y recuerdo perfectamente la reunión en la que se le dijo que tenía usted que votar abstención.

Desde ese día estoy totalmente seguro que si hay una persona que es capaz de defender los derechos de los valencianos y valencianas y conseguir que haya una reforma del sistema de financiación es usted. Por eso, adelante con

mucha fuerza y con todo el apoyo del Partido Socialista que al final lo conseguiremos.

Gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Muñoz.

Per a contestar als grups parlamentaris, té la paraula l'honorable conseller, el conseller, honorable conseller.

El conseller contestarà als grups parlamentaris que han fet fixació de posició.

Quan vosté vullga, honorable conseller.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Doncs sí, senyor president, una mica enfadat sí que estic, eh?, sincerament. I com ha dit molt bé el senyor Muñoz, amb esta part de l'hemicicle.

Saben vostés per què? Perquè els problemes que tenim –parlem clar– no és perquè tenim un govern en funcions que pot fer determinades coses sobre les lleis vigents o no, este govern en funcions podia fer molt coses, si tinguera els pressupostos generals de l'estat de 2019 vigents! *(Aplaudiments)* Perquè no tindria d'apretar ni forçar la legalitat vigent, tindria els pressupostos que tindria fets. I per què no pot fer-ho? Perquè no existixen eixos pressupostos. I per què no existixen eixos pressupostos? Jo mire ahí i veig que eixos tres grups parlamentaris varen votar sí als pressupostos. Qui no va votar sí als pressupostos? Qui se va carregar els pressupostos? *(Veus)* Perdó. Efectivament. *(Veus)* Una estranya coalició dels independentistes catalans que sempre estan per ací damunt i vostés, *(veus i aplaudiments)* i vostés!, vostés, contra els interessos dels valencians.

I sí, sí, això tot, *(inintel·ligible)* ... també, eh? Perdonen. *(Veus)* Vejam. Vostés saben quants diners són això? A vore. No és només..., perquè tots parlem del mateix i tenim dret a parlar, que és l'actualització de les entregues a compte. Naturalment. És un problema de liquiditat. Són diners que hauríem de tindre l'1 de gener i, pel que diu la ministra, podem tindre a finals d'octubre nosaltres i Múrcia, perquè ha tingut, gràcies a la nostra pressió, una dedicació especial a les dos comunitats autònomes que tenim els problemes de liquiditat, que tenim més problemes de finançament. I, per tant, tindrem en octubre. No està gens malament, eh? Això sí que és reivindicar amb efecte. No reivindicar a l'aire, reivindicar i aconseguir coses, perquè en este moment la caixa, si tot va com ha d'anar, no tindrà l'estrés de tresoreria que tenia només fa vint-i-quatre hores, perquè a vore com pagàvem a partir del mes de novembre.

Però no és només això, és que també de la reunió d'ahir amb la secretària d'estat hem aconseguit una pròrroga per a confeccionar el PEF, un PEF que farem el govern del Botànic, amb l'acord entre tots, i que ens permetrà aconseguir el quart trimestre de l'extra FLA, que serà 250 milions. Això són coses

concretes, no és fum de palla. Són coses que, en este cas, desestressen la caixa de la Generalitat.

Però el problema de la Generalitat no és només el problema de liquiditat, en absolut, és un problema de recursos, perquè en eixos pressupostos generals de l'estat que vostés no varen aprovar no només ens impedia, d'acord amb la llei d'estabilitat pressupostària firmada unilateralment pel Partit Popular amb majoria en el Congrés dels Diputats, que fa una llei d'estabilitat pressupostària i, aprofitant que el Xúquer passa per Alzira, perquè era una directiva de Brussel·les, varen fer una operació de recentralització política i financera increïble. Tot el que està passant, en gran part, són per les lleis vigents i aplicades. No acabe d'entendre si és que estem demanant a la senyora Montero que faça prevaricació, que no complisca la llei. No ho sé. Però són lleis vigents, i mentre el Congrés dels Diputats no canvie les lleis vigents, difícilment se li pot demanar determinades coses a la senyora Montero. La senyora Montero fa allò que pot la senyora Montero, naturalment.

Però eixes lleis vigents no cauen del cel, les decidix algú. I algú és una dreia espanyola que és irrefrenablement recentralitzadora, no s'acaba d'aclarir en això de l'Espanya plural, de l'Espanya autonòmica, de l'Espanya de la diferència, de l'Espanya que permet ser rica en la diferència, rica en la diferència! (*Aplaudiments*) Els valencians som diferents i alhora volem la igualtat, i alhora volem la igualtat en el tractament dels drets personals. Igualtat! (*Veus*)

I, per tant, ahí tenim els tres-cents i pico milions de dependència que vàrem demanar perquè la llei de dependència parla de..., parla del 50 % la contribució de l'estat, i el senyor Rajoy només contribuïa en un 12 %? Del 12 al 50. És a dir, el 88 % de les necessitats de dependència queien sobre les esquenes dels pressupostos de la Generalitat.

Però i el (*inintel·ligible*) ... històric? Pareix ser Montoro va deixar de pagar des de l'any 2011, la factura de l'any 2011, l'any 2012, per tant, fins a l'any 2017, quasi 400 milions d'euros. De faena feta, de serveis sanitaris realitzats als no residents. És una feina feta que s'ha de cobrar, que n'hi han factures. I quan el ficàrem en els pressupostos d'ingressos, nos varen dir que eren ingressos ficticis. Eixa és la defensa dels interessos valencians, parlar de ficticis tot el temps? Ficticis, què vol dir que els pressupostos de despeses s'havien de reduir en la mateix dimensió? Això què vol dir? Vol dir menys metges, vol dir menys mestres, vol dir menys famílies en ajudes a la dependència, vol dir menys política d'habitatge social, vol dir menys capacitat de treballar per una justícia democràtica a través de l'advocacia de torn i tantíssimes coses que igualen a les persones.

Perquè escolten vostés, el govern del Botànic sap molt bé que encara no han trobat la humanitat, un sistema més eficients que les lleis del mercat. Però eixes del mercat són injustes i disfuncionals. I, per tant, per això apareixen els poders públics, per això l'esquerra ha cregut en els poders públics, per a lluitar contra les desigualtats i lluitar contra les disfuncions del mateix sistema. O és que la crisi financera internacional va caure del cel i no era una disfunció del mateix sistema, on més de cinquanta milions de famílies varen caure en la pobresa més absoluta en el planeta, en la part rica del planeta per culpa d'eixe sistema, per eixa creença que el sistema de mercat era perfecte?

Miren vostés, els poders públics democràtics són molt necessaris. Per això he dit al principi en la meua primera intervenció que era molt necessari que eixos poders públics tingueren una administració eficaç i eficient. I per això lluitem des de l'esquerra, des dels governs progressistes per a fer un administració eficient. I per això no rebutgem la col·laboració públic-privada, en absolut. Però en els serveis públics bàsics, eixa política, eixa direcció ha de ser dels poders públics que estan interessats pels interessos generals. No poden sempre valdre els interessos particulars. No poden prevaldre els interessos empresarials, no poden prevaldre el 6% de beneficis industrials front la reinversió necessària en el sistema de sanitat, no poden prevaldre. Poden col·laborar! N'hi han funcions que poden fer, però qui marca la política són les administracions públiques.

Perquè estem en la tasca de lluita contra les desigualtats, perquè estem en la tasca, senyores, senyories, i per això els valencians ens han donat... ens han revalidat en la seua voluntat de govern, que governem, el que han patit... s'han crescut les desigualtats durant la crisi fiscal i financera, la crisi econòmica. Desigualtats. Ha crescut la pobresa, i junt amb Estònia, som el segon país d'Europa que més desigualtat ha crescut durant els anys de la crisi. I un no pot ser neutral davant d'això, no pot ser neutral... (*Pausa*) Bé, en fi, no vull entrar..., perquè ja... Doncs sí, som dels països que més han crescut les desigualtats, i no se pot ser neutral davant d'això. I per això intentem que les administracions siguen proactives en la lluita contra la desigualtat. Per això volem administracions que siguen eficaces.

Càrrecs públics. Diu: «És que vostés parlen de retallades.» I ara parlarem de retallades. Retallades era açò. Açò d'ací baix és 2013, açò eren retallades, senyories. Açò sí que era la despesa en milions, exclosos interessos. Retallades de 3.891 milions, que pagaven tots, sobretot la part més vulnerable de la societat valenciana. Això eren retallades, que és el que dreia fa (*aplaudiments*) quan té algun problema per resoldre.

Les retencions de crèdit que jo he proposat al govern i que segur que mos entenem perquè som una pinya –ho hem demostrat durant quatre anys, i ho demostrarem en el Botànic II–, som un sol govern, i segur que ens entendrem són retencions de crèdit per a fer front a la barbaritat que varen fer vostés contra els interessos dels valencians no aprovant els pressupostos generals de l'estat.

Per tant, l'escenari d'ingressos que vàrem portar ací a estes Corts un 31 d'octubre i que contrarestava comptablement les despeses comptabilitzades en el pressupost, eixe escenari no existix. I no existix perquè gran part d'eixe... els més dels 1.000 milions estaven continguts en els pressupost general de l'estat.

Per tant, els responsables del que puga passar són vostés, vostés, (*aplaudiments*) però no vostés (*protestes*), no vostés, no vostés, no vostés...

El senyor president:

Senyories, per favor.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

... no vostés, no el PP, no el PP (*protestes*) de la corrupció, no, no. No el PP dels desfalcs, no, no. El PP que votar el botonet l'altre dia en el Congrés del Diputats. Eixe PP i Ciudadanos. (*Protestes i aplaudiments*)

Ho veuen vostés, ho veuen vostés la vergonya que tenen, que tenen de fer eixes coses, per no reconèixer...

El senyor president:

Senyories, per favor.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

...per no reconèixer els 1.200 milions (*protestes*) que varen furtar als valencians per ficar els interessos partidistes (*aplaudiments*) per damunt dels interessos dels valencians?

El senyor president:

Senyories.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Esta és la dreta insensible, dreta insensible amb els sector més vulnerables de la societat i dreta absolutament antivalenciana, com demostra a l'hora de la veritat quan tenen de votar (*protestes i aplaudiments*) els interessos i els recursos a favor dels valencians. Esta és la dreta que tenim, desgraciadament. A mi m'agradaria que hi haguera una altra dreta, eh? Ho dic de veritat. Jo crec que un país no se contruïx si no és a través del treball entre tots. A mi m'agradaria que fórem una pinya, però és que a l'hora de la veritat passa el que passa. I el que no pots sentir són les coses que diuen.

Perquè, clar, ell diu: «El grau de civisme polític té un nivell.» Però, clar, a vegades se passa la línia roja. I atribuir al govern en funcions, que la normativa vigent li impedisca fer determinades coses, de responsable del que passa quan en realitat és que eixe govern en funcions no pot gestionar un escenari pressupostari que vostés varen impedir, senyores i senyors, açò és el món al revés. (*Aplaudiments i veus*)

I diuen –perquè s'han dit tantes coses, han dit tantes coses–, diuen: «Mentres vostés retallant...» Com ha dit això? A vore. «Primer fiquen vostés els càrrecs i després retallen.» És a dir, a vore, vull dir, jo me dona igual el nom que li donen. Si el creixement de la despesa real en el que va d'any ha crescut el 7 % respecte a l'any passat, a vore si la paraula adequada és retallades. Díficilment se retalla quan creix. Si s'ha crescut un 7 %, busquen una altra paraula que ofenga al govern del Botànic, però no retallades, que absolutament és antinòmica del que ha passat. Ha crescut un 7 % la despesa real durant l'any en curs. Busquen una altra paraula que faça mal, que ens faça mal, però eixa no perquè és antinòmica. Per tant...

Però han dit una cosa que fa gràcia. Diuen: «Primer fiquen als seus enxufats –una cosa aixina– i després retallen, quan els han col·locat a tots.» Molt bé. Anem a fer una anàlisi comparativa. Anem a fer una anàlisi comparativa dels alts càrrecs de la Generalitat. Són 137; el Botànic I, 102. Consellers, 12; subsecretaris, 12; secretaris autonòmics, 29; directors generals, 84 i personal eventual un màxim de 116.

Comparativa. La Comunitat Valenciana té un alt càrrec per cada 36.000 habitants. Andalusia... Qui governa Andalusia, és que ara no me'n recorde? (*Veus i protestes*)

El senyor president:

Senyories, per favor. (*Veus*) Senyories, senyories, està parlant el conseller. No se poden tolerar les interrupcions.

Disculpe, conseller. (*Veus*) Senyories, per favor.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

És a dir, els alts càrrecs que n'hi han a Andalusia els han ficat els socialistes, no sé si ho saben vostés. (*Veus*) És que això va aixina, eh? Fan unes votacions, fan uns càrrecs, creen el govern i els que governaven abans fiquen els alts càrrecs d'ara, eh? Això va aixina, eh? També eixa és la...

Doncs bé, actualment n'hi ha un alt càrrec a Andalusia per 32.000, nosaltres érem 36.000. És a dir, n'hi han més càrrecs allà que ací.

Però és que a Múrcia la cosa va millor encara. Múrcia també crec que governen ells. Un alt càrrec per cada 24.000 habitants.

Bé. Però no s'acaba ahí. (*Veus*) Madrid. Ai Madrid! (*Veus*) Ai Madrid, ai Madrid! Senyor, Madrid! Vostés saben que a Madrid n'hi han cent trenta-cinc alts càrrecs que cobren més que el president de la Generalitat? És a dir, n'hi han cent trenta-cinc presidents de la Generalitat a Madrid. (*Aplaudiments*) O almenys que cobren com el president de la Generalitat Valenciana. (*Veus*)

El senyor president:

Senyories, per favor.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Cent trenta-cinc! És que és important, perquè si no se fan anàlisi comparatius, la gent pot dir el que li done la gana. Esta és la realitat de la vida. Quan parlen de..., no sé quines diuen, que si eficàcia, que si no sé què, que si càrrecs i tal. (*Rient*)

I com he dit adés, no parlem del sector públic que hem here-tat ací.

Senyories, jo vull agrair el senyor Ferran Martínez, Aitana Mas i José Muñoz la seua aportació. Perquè, a més, és veritat el que estan dient. Nosaltres hem treballat en una línia no només de despesa pensant en les prioritats.... En este moment, els serveis públics fonamentals ja estem bastant pròxims a la mitjana espanyola, cosa que ha costat, eh?, cosa que ha costat. Perquè han de saber vostés que nosaltres partíem quasi de deu punts de diferència per baix en despesa *per capita* quan vàrem començar.

Per tant, una de les fites del govern del Botànic és acostar-nos a la despesa per capita mitjana espanyola. Per què? Perquè hi haja... s'acabe el maltractament als valencians i les valencianes que no han fet cap de mal, paguen els seus impostos, són gent divertida, tal... Els valencians, vull dir, nosaltres, treballador, això sí, també, no teníem per què tindre...

Per tant, hem de pensar que treballarem i continuarem treballant, senyor Martínez, senyora Aitana Mas i Muñoz. Hem fet també que la política fiscal avance en la línia que ens caracteritza.

Res més. Agrair de tota manera a tots les seues intervencions, i estic convençut... Com he dit, m'ha agradat molt el vicepresident abans, que prenc nota de tot el que han dit per si encara podem millorar més.

Gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Per al torn de rèplica, els grups parlamentaris poden fer ús de la rèplica. En primer lloc, el Grup Vox Comunidad Valenciana.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Criado Gonzálbez:

Señor Soler, después de su intervención, le digo con gran preocupación que no nos han quedado claras muchas cosas. De todo lo que yo le he dicho no ha sido capaz de rebatirme ni una solo dato. Y es muy preocupante.

No vemos claro cómo va a conseguir los recortes necesarios. Nos preguntamos si van a seguir gastando fuera de presupuestos. Miren, dejen de embarcarnos en sus políticas improductivas, dejen que las empresas creen riqueza, ayúdenles. Las empresas son las que crean dinero, potencien la inversión en la Comunidad Valenciana. Asuman sus responsabilidades e ineficiencias, ya que están hipotecando no el futuro de todos los valencianos, sino su presente. Dejen ya de castigar a los valencianos con cargas impositivas para favorecer sus compromisos ideológicos con el dinero de todos. Dejen de dar subvenciones a entidades y organismos afines a su ideología y piensen en todos los valencianos.

Señor Soler, tengan miras más altas, más amplias y generosas que mirar por ustedes mismos y sus sillones, ya que se ha

demostrado que su gestión ha sido peor que pésima. Todo ello si no quieren conseguir que intervengan a la Comunidad Valenciana, incluso antes que a Cataluña.

Para avalar todo lo anterior me remito al informe de estos presupuestos realizado por la Airef de abril de 2019. Este informe presenta muchísimas cautelas y advertencias sobre la credibilidad y viabilidad del presupuesto valenciano, y empieza con el apercebimiento de que la Comunidad Valenciana es la única comunidad que no presentó sus previsiones presupuestarias a este instituto para su valoración previa a la aprobación.

Denuncia, por otro lado, la falta de realismo al dar por seguros ingresos que no lo son al estar supeditados a la formación de un gobierno nacional. Alega falta de realismo en los ingresos históricos de 1.325 millones que no están estimados en el sistema de financiación.

En cuanto a los gastos, hacen prever un aumento superior al de los ingresos, lo que aumentaría el déficit alcanzado en el año anterior.

Dice también que el presupuesto por ustedes presentado provoca un riesgo grave de cumplimiento del objetivo de estabilidad. Pese a lo que hoy nos ha contado, lo único cierto es que la Airef alerta de que Valencia y Murcia son las dos únicas regiones españolas que presentan riesgo de incumplimiento del objeto de estabilidad, emplazando el Ministerio de Hacienda, señorías, para que nos tutelen. ¡Una barbaridad!

También la Airef en su informe, entre otras denuncias, incide en el elevado gasto propagandístico de À Punt, por su carísima campaña de márketing.

No, señor *conseller*, no eche la culpa a otros ni a la infrafinanciación. Nunca en Valencia hemos tenido un gobierno tan irresponsable. Es verdad que el peor de los escenarios se ha cumplido. Es cierto que el gobierno central no paga los 450 millones correspondientes a las entregas a cuenta del modelo de financiación del ejercicio 2019. Es cierto también que el gobierno central tampoco paga los 280 millones de euros de la parte autonómica de la mensualidad del IVA de diciembre de 2017.

Ambas cifras suman 730 millones de euros, pero el Ministerio de Hacienda, al hilo de su presupuesto disparatado, le pide un ajuste de gasto de 1.500 millones de euros. En resumen, que los recortes mínimos que ahora tocan son de 770 millones de euros. Estos recortes mínimos son el resultado de su nefasta previsión, organización y mala gestión.

Para acabar, me despido como le he dicho antes: han traído el caos a la Comunidad Valenciana, como nunca antes en la historia de nuestro querido Reino de Valencia.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Senyories, en nom del Grup Parlamentari Ciudadanos, té la paraula la il·lustre diputada Rubén Ibáñez per a replicar... (Veus) Té la paraula la il·lustre diputada Rubén Ibáñez. (Veus) Perdó. Ruth Merino.

L'escoltarem, senyories, ja sé que són unes hores..., portem molt de temps aquí, però escoltarem la rèplica a la contes-tació que ha fet el senyor Vicent Soler, en nom del Grup Parlamentari Ciudadanos.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Merino Peña:

Gracias, señor presidente.

Decía el señor Martínez, Ferran Martínez, que si hemos llegado a decir aquí todo lo que había hecho mal y no hacíamos ninguna propuesta, pero de verdad, si supieran lo que me ha costado ajustar todo lo que le tengo que decir al señor Soler en diez minutos, me ha quedado muchísimo por decir solo de lo que nos parece que ha hecho mal como para hacer propuestas. Ya las iremos haciendo con el paso de los meses.

Un tema que les da mucha vidilla a ustedes: los presupuestos generales del estado para 2019, votamos en contra. Estos presupuestos eran un fraude, muy dignos, eso sí, del doctor Sánchez, pero tenían un agujero ni más ni menos que de 10.000 millones de euros y subidas de impuestos que afectaban a 15 millones de españoles. (Aplaudiments) Eran claramente nocivos para la economía. En un momento de desaceleración económica no hubieran hecho otra cosa que destruir empleo y no incluían reformas ni medidas de ahorro. Además, no incluían la dependencia ni el Foga, que usted luego sí que incluyó en sus presupuestos kamikaze. No sé lo que hubiera hecho. (Aplaudiments)

Además –lo que no sé si es peor–, aprovechaban para contentar a nacionalistas y populistas. Y en Ciudadanos estamos convencidos de que si algo le viene bien a nacionalistas y populistas no puede ser bueno de ningún modo para el interés general. Usted recuerda continuamente, ustedes, que votamos en contra y le digo que lo volveríamos a hacer, porque iban exactamente en la dirección contraria a lo que España necesita y apoyarlos era una gran irresponsabilidad.

En cuanto a los 1.000 millones que hubiera recibido la Comunidad Valenciana de haber salido adelante los presupuestos *fake*, no deja de ser un brindis al sol de esos a los que nos tienen tan acostumbrados aquí con los ingresos ficticios que incluyen esos presupuestos todos los años. En Europa no se creían estas cifras y solo podía traducirse esto con el paso del tiempo en mayor frustración para todos los valencianos. (Aplaudiments)

Aquí enlace con otro tema que usted ha mencionado también, aunque de pasada, en 2015 y que de nuevo no ha tenido reflejo en la práctica. Además, sería muy beneficioso para el saneamiento de las cuentas de nuestra comunidad. Dijo que teníamos un área de responsabilidad impositiva y que iba a luchar contra el fraude fiscal llevando a cabo actuaciones de contribución impositivas.

«Hem de fer moltes coses», dijo. Pues bien, a este respecto, *no han fet res*. Su gestión se ha caracterizado por una total ausencia de políticas activas de ingresos. Como le he dicho en mi intervención anterior, siga reclamando la financiación justa, fervorosamente, si es posible, pero podría usted no perder de vista la posibilidad de mejorar la acción recaudatoria.

Otro tema que ha salido un poquito por usted, pero luego el señor Martínez también se ha encargado de completar, es el turismo. Estamos de acuerdo en que es el motor económico de la Comunidad Valenciana, pero usted no ha mencionado lo que viene siendo el día de la marmota del sector turístico, la tasa turística. El secretario autonómico turismo y el presidente no han querido entrar a valorar su necesidad. Dicen que ahora no está en la agenda política más cercana, pero el caso es que siempre vuelve. Ya están aquí sus socios para recordárnoslo.

Usted sabe perfectamente que el sector turístico de nuestra comunidad contribuye a las arcas públicas suficientemente y que los empresarios del sector necesitan apoyo, no más trabas, ni fiscales ni de otro tipo. Necesitan seguridad jurídica, atraer inversiones y atraer clientes. Y esto es extensible al resto de sectores empresariales de nuestra sociedad.

La tasa turística es humo y proponer su imposición es muy propio de los vendedores de humo. Sus argumentos son falaces e inconsistentes. Nos gustaría que el *president* de la Generalitat nos dedicara un par de minutos para de una vez decir... dar la cara y decir si va a bailarles el agua a sus socios de Podemos o si va a ser valiente y defender los intereses de quien contribuye a que la Comunidad Valenciana sea uno de los destino turísticos europeos más visitados.

Y me gustaría, como el tiempo pasa aquí volando, hacer..., no tenemos tiempo para valorar otra serie de propuestas que usted ha hecho, ha desplazado por encima de su Botànic II. Nos podemos poner de acuerdo en muchos puntos, por ejemplo, en promover beneficios fiscales para evitar la despoblación. Nosotros estamos trabajando en ello, seguro que llegaremos a acuerdos. En luchar contra el fraude fiscal y gestionar más eficazmente los tributos propios, por supuesto, colaboraremos siempre que no supongan subida de impuestos. Nosotros siempre allí donde esté Ciudadanos bajaremos los impuestos.

Y antes he oído hablar de que esto se trata de hacer como en Madrid, plan fiscal insolidario, paraísos fiscales. Mire, nosotros en Ciudadanos a esto que ha ocurrido en Madrid de bajar los impuestos lo que le llamamos es justicia fiscal. Además, no entiendo cómo se puede ser tan cínico de decir que Ciudadanos crea paraísos fiscales cuando luego se vota a favor del cupo vasco. (Aplaudiments)

Si se trata de pedir al gobierno inversiones justas para la Comunidad Valenciana, lo haremos, pero no buscando titulares, que solo generan mayor frustración porque luego no se traducen en cosas reales. Basaremos nuestras decisiones al respecto en criterios de justicia, equidad y solidaridad, pero siempre con los pies en el suelo y sin engañar a los valencianos.

En todo lo que sea defender los intereses de los valencianos nos tendrán a su lado, siempre que se cuiden cuestiones que para nosotros son básicas, como el respeto a la Constitución,

la igualdad, la libertad, los valores democráticos, la defensa de las familias, de los autónomos, de los emprendedores, la eliminación de trabas burocráticas y la meritocracia.

Por eso mismo, otras medidas del Botànic II no llegaremos a un acuerdo seguramente, porque con la compañía de sus socios, tanto los que repiten, los nacionalistas, como los nuevos, los comunistas, habrá muchas cuestiones en las que estaremos muy alejados.

Reiterar nuestra total disponibilidad para un diálogo constructivo. No vamos a hacer una oposición destructiva, como usted dijo. Nosotros estamos aquí para mejorar la vida de los valencianos y estamos seguros de que podemos hacer, sin olvidar nuestro ideario y nuestros principios, cosas muy buenas por los valencianos juntos.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Per a rèplica, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat Rubén Ibáñez.

El senyor Ibáñez Bordonau:

Gracias, presidente.

Señor *conseller*, me he quedado un poco preocupado. Usted ha dicho que solicitar que el gobierno nos dé las entregas a cuenta sería ¿hacer que la ministra prevaricara? ¿Ha dicho eso? Sí, ¿es eso? Sí. (*Veus*) Y, ¿dígame una cosa? Las entregas a cuenta nos acaba de decir que vendrán a final de octubre o noviembre. Y la ministra, ¿va a prevaricar? ¿O va a pasar algo en el planeta entre septiembre y octubre para que no lo pueda dar en septiembre y sí lo pueda dar en octubre? (*Aplaudiments*) Esto, permítame que le diga que nos suena a lo de la Marina y a lo de la devolución del IVA.

En cualquier caso, también ha dicho una serie de cuestiones – usted en su segunda parte, esos 17 o 18 minutos que tenía se ha ido por las ramas, se ha ido hasta Estonia, creo que se ha ido y ha vuelto– pero ha hablado de los presupuestos generales del estado y mi compañera ha apuntado con cierto tino, ¿no? Es que los socialistas cuando analizan unos presupuestos solo lo analizan desde el gasto.

Y usted dice: «Votar no a los presupuestos generales del estado ha sido que los valencianos no recibieran 1.500 millones más de inversiones». De financiación, por cierto, íbamos a recibir lo mismo que vamos a recibir. Sí, pero no se ha ido al capítulo de ingresos, porque votar sí a los presupuestos generales del estado era que todos los valencianos pagaran 3.000 millones más de impuestos. (*Aplaudiments*) Chantaje socialista, yo te doy 1.500 pero tú me pagas 3.000.

Yo he intentado ser muy claro al principio, señor *conseller*, y de verdad que me he esforzado para serlo. Le he preguntado cuándo, cuánto y por qué. No me ha contestado,

absolutamente, a ninguna de esas. Y ahora le añado, ¿y de dónde? A ver si tengo un poquito más de suerte.

Porque, claro, usted por todo nos ha dicho que el Gobierno de España le ha concedido una prórroga para presentar el PEF. ¿Hasta cuándo, señor *conseller*? ¿Me puede contestar a eso? ¿Hasta cuándo le ha dicho el Gobierno de España que le concede la prórroga?

Porque, claro, el informe de cumplimiento se publicó el 10 de mayo. Usted sabe que por la ley tiene un mes. Usted ya vivía de prórroga, porque usted tenía que haber presentado esto en junio. Pero, claro, junio ha ido un mes muy complicado, como julio, porque hasta llegar a los 330 enchufados, claro, usted estaba muy atareado con ese tema. Que, por cierto, le digo que los enchufes de este verano son los recortes de este otoño, señor *conseller*. (*Aplaudiments*) No se olvide de eso.

Pero, claro, usted vende como una gran noticia que el Gobierno de España de Sánchez le da una prórroga para presentar el PEF. Mire, por escrito aquí tiene la del 2017 y la del 2018 del gobierno de Rajoy, no tuvo que irse a Madrid, se lo mandaron por escrito. (*Aplaudiments*) Allí nos ahorramos hasta su viaje.

No sea ridículo, (*apludiments*) señor *conseller*, si todos los años le han concedido la prórroga para presentar el PEF. Y usted ahora sale sacando pecho: «Me han concedido una prórroga». ¡Pero qué noticia es esa! Todos los años, y firmado y por escrito. ¿Lo tiene usted por escrito este año, señor *conseller*? (*Veus*) Enséñelo, enséñelo.

Claro, y después usted nos ha contado que, claro, una gráfica. Oiga, para hacer manualidades lo mejor que puede hacer es tener unas tijeras, usted seguro que las sabe utilizar como nadie. Pero, claro, nos enseña una gráfica y nos la vuelve a enseñar desde el capítulo de gastos. Fíjense como se ha disparado, ¿qué recortes? Si estamos gastando más. Oiga, que tiene 3.000 millones de euros más que nosotros ¡Faltaría más que no gastaran! Oiga que tienen 3.000 millones. (*Aplaudiments*)

El problema es dónde los han gastado. Pues mire, se lo voy a decir. Su sector público ha aumentado 700 millones de euros en la legislatura pasada. El capítulo de personal ha aumentado un 41 % en el sector público en la legislatura pasada. Y, si eso no fuera poco, han dejado un agujero, un boquete –como ustedes lo quieren llamar– de 1.000 millones en la legislatura pasada. Todo eso hay que teparlo con los recursos de los valencianos.

Y por último, mire, que ustedes recortan ya no lo decimos nosotros. Esto es el estudio que el ministerio hace del presupuesto suyo, por lo tanto, nada de invención, es fábrica absolutamente socialista. Y le dicen lo siguiente: «Desde el punto de vista funcional cabe destacar que el porcentaje que representan las funciones relativas a sanidad, educación y políticas sociales es del 60,74 %, porcentaje inferior al registrado en el ejercicio anterior que era del 62,17 %».

O sea, que en las políticas sociales, en las que ustedes abandonan, el Gobierno de España, no el PP, el Gobierno de España de Sánchez, de Montero, de todos estos, le dice que para su presupuesto de este año del 2019 usted va a gastar menos en política social. Y usted satisfecho, porque es todo lo que nos ha dicho.

Por lo tanto, señor *conseller*, –y finalizo– dígame, ¿cuándo le han dicho que hay que recortar? ¿Cuánto le han dicho que

hay que recortar? ¿Por qué hay que recortar? ¿Y de dónde lo va a hacer? Y si quiere un consejo, de verdad, no pierda usted de vista el sector público y no vuelva a decirle al ministerio que va a recortar entes como no lo ha hecho.

Usted el 1 de julio de este año tenía que haber recortado 12 entes, según le mandó en el plan de ajuste, y usted no lo ha hecho.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ibáñez.

Amb la rèplica del conseller finalitzarem el treball de hui dimecres.

Senyor conseller, té vosté 5 minuts per a replicar.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Gràcies, senyor president.

La ministra d'Hisenda i el president de la Generalitat es voran dilluns que ve. (*Aplaudiments*) Per tant, estem parlant que totes estes desautoritzacions que han fet eren joc d'artifici, evidentment. Perquè la raó per la qual no es varen poder trobar era una raó de pes i és perquè la ministra formava de la comissió de negociació amb Podemos per a vore si aconseguim un Govern d'Espanya el dia 23. Dilluns que ve, una setmana, amb una raó de pes.

Però, n'hi ha coses a mi... Si vol que li diga, senyor Ibáñez, com que ja ens coneixem fa quatre anys i sé la imaginació que li posa a les xifres, és sofisticada, és sofisticadíssima, no?. Per exemple, ¿*Dónde han gastado?* –diuen ells- ¿*Dónde han gastado?* (*Veus*) ¿*Dónde han gastado?* Ha dit primer vosté...

El senyor president:

Senyories.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

...ja li contestaré a tota la resta. No es preocupe. (*Veus*) ¿*Dónde han gastado?* Doncs, miren vostés, vostés van deixar la dependència al 60% de la mitjana espanyola. L'educació al 82 % de la mitjana espanyola. I només la sanitat estava pràcticament en el 98%.

Nosaltres hem tingut que agafar els pocs diners que arriben i hem tingut que ficar-los caps als serveis públics fonamentals. I encara no estem a la mitjana espanyola, eh? Encara no estem a la mitjana espanyola. La liquidació de l'any 2018 encara ens diu que estem un punt o dos punts per baix de la mitjana espanyola.

Gastem menys. Gastem millor, això sí, perquè tenim unes prioritats molt diferents a les de vostés. A vostés els diners se li ficaven per les butxaques i era una cosa diriem..., a nosaltres, no. Perquè no robar, no robar estalvia molts diners al contribuent, molts diners, (*aplaudiments*) que es dediquen, es dediquen, a la sanitat, a l'educació, a la dependència, es dedica a moltes coses que tenen que vore a això. (*Veus*)

Per tant, jo el que volia dir, és que...

El senyor president:

Senyories, per favor.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

...en este moment el deute que tenim en la Generalitat, (*protestes*) com saben vostés, el deute que tenim a la Generalitat, han de saber vostés que el 85 % del deute que tenim és de l'època del Partit Popular. Eixa enorme xifra de deute, en un 85 % és de l'època del Partit Popular. (*Aplaudiments*)

Però és que a més un 40% del generat durant l'època del Botànic també és generat a causa del Partit Popular. (*Aplaudiments*) De deutes, de coses..., bé, l'última, una broma, ens van deixar unes torres de Benidorm que la broma ens pot costar més de 150 milions d'euros. Per anar fent boca, no? I açò és molt important perquè eixos diners que es gastaven en eixes coses ara es poden gastar en coses prioritàries.

I em diu algú –crec que és la senyora Angeles Criado– vostés estan senyalats, vosté i Murcia –Murcia, per cert, crec que governa el Partit Popular, eh?– vosté i Murcia estan senyalats (*inintel·ligible*) ... I per què? La pregunta innocent és per què València i Murcia? No serà perquè son los dos comunitats autònomes pitjor finançades d'Espanya? No serà per això que tenim uns dèficits superiors als demés?

Perquè han de ficar vostés una reflexió en esta Espanya de les autonomies: Totes les autonomies tenim les mateixes obligacions. Tenim les mateixes obligacions, el primer una sanitat digna, una educació digna, una dependència digna, però no tenim els mateixos recursos! Però hem de fer el mateix! Com es fa això? Diguem vostés si tenen la vareta màgica per aconseguir que la dignitat de la sanitat valenciana, la dignitat de l'educació valenciana, la dignitat de la dependència valenciana siga, com a mínim, la mateixa d'Espanya si tenim, per exemple, 800 euros per càpita menys que Cantàbria. (*Veus*)

Per tant, nosaltres davant l'aberració política i contra els interessos valencians de vostés hem tingut que plantejar-nos una restricció de crèdits. Hi ho vam fer en el mes de juliol quan vam vore que les coses estaven com estaven i que no es podien (*inintel·ligible*) ... vam fer unes restriccions de crèdits, unes contencions de crèdit. Vam fer cirurgia fina –ho he dit per activa i per passiva– es tracta d'aconseguir –que és una cosa que estem tractant dins del govern– que..., estem fent el possible per intentar fer el menys mal possible.

Perquè eixe mal és el menys possible perquè nosaltres no som responsables d'això, són vostés. *(Veus)* I, per tant, com que són vostés responsables de la necessitat. *(Veus)* Xe!, però si ho acabe d'explicar! A què ve això! Vostés no van aprovar els pressupostos generals de l'estat, van tirar 1.200 milions menys, caram. *(Aplaudiments)* És que això és mera aritmètica, és aritmètica, senyories, aritmètica, 1.200 milions menys.

Per tant, no es poden fer les mateixes coses. *(Veus)* Perdó i és el singular d'enguany, és el..., perquè el senyor Rubén Ibáñez –com ja el conec– diu: No, és 1.300, i això ha passat des de fa quatre anys. Però la novetat d'este any són els 1.200 milions, com a mínim, *(Se sent una veu que diu: «Y 3.000 en impuestos.»)*

El senyor president:

Senyories.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Anem a vore, anem a vore. *(Veus)* Sobre política fiscal... Jo m'agradaria tindre una sessió parlamentària *ad hoc* sobre això perquè, anem a vore, *(veus)* política fiscal...

El senyor president:

Senyories, per favor.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

...no s'augmenta els impostos a tots igual... *(Veus i protestes)*

El senyor president:

Senyories.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Normalment, quan hi ha reducció d'impostos es fa als rics. No es reduïx de la mateixa manera a tots mai, mai, mai, mai, mai. *(Aplaudiments)* Vostés fan sempre falsedat de la realitat. Ja ens veurem en un altre debat. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller. *(Veus)*

Senyories, un segon. Un segon, senyora Bonig, li done la... Per a què demana vosté la paraula?

La senyora Bonig Trigueros:

En base al artículo 69 por dignidad y decoro al Grupo Parlamentario Popular. *(Veus)* Sí, sí, sí, sí.

El senyor president:

Quina...

La senyora Bonig Trigueros:

Ahora si me da la palabra os vais a enterar.

El senyor president:

Quina expressió considera vosté? Senyories, per favor. *(Veus)*

La senyora Bonig Trigueros:

Que el Partido Popular robaba y nos llenábamos los bolsillos. *(Veus)* Sí, sí, sí...

El senyor president:

Moltes gràcies.

La senyora Bonig Trigueros:

...eso es lo que ha dicho...

El senyor president:

Moltes gràcies.

La senyora Bonig Trigueros:

...sí, sí, sí...

El senyor president:

Senyora Bonig...

La senyora Bonig Trigueros:

...sí, sí, eso es lo que ha dicho.

El senyor president:

...moltes gràcies, senyora Bonig. *(Veus i protestes)*

La senyora Bonig Trigueros:

Eso es lo que ha dicho.

El senyor president:

Eh, eh.

La senyora Bonig Trigueros:

Eh, eh. No, no.

El senyor president:

Senyories. Volen fer el favor de callar?

La senyora Bonig Trigueros:

No, no, ladrones vosotros. No. *(Veus)*

El senyor president:

Volen fer el favor de callar, senyories?

Senyories, volen fer el favor de callar?

He escoltat expressament el que ha dit el senyor Soler i ha dit sense referir-se al Partit Popular que: «una de les coses que ara té este govern és que ara no se roba». Si vosté s'ha sentit... *(veus)* però no ha fet cap referència al Partit Popular. *(Protestes)* Si vosté s'ha sentit al·ludida és problema seu però no li done la paraula. *(Aplaudiments)*

Senyories, he estat molt atent perquè sé... *(Veus)* perquè... *(Veus)*

Senyories, continuarem demà a les deu i mitja el nostre treball amb el punt cinquè de l'ordre del dia.

A les deu del matí estan vostés convidats a la inauguració de l'exposició del 600 aniversari de la Sindicatura de Comptes i de l'Arxiu del Regne que se celebrarà ací en la sala dels espills. I a la vesprada continuarem amb la compareixença de la consellera de sanitat universal.

Se suspèn la sessió.

(El president colpeja amb la maceta i tanca la sessió a les 19:35 hores)

D'acord amb l'article 18.2 del Reglament de les Corts Valencianes, s'indiquen les senyories assistents a la sessió:

Aguirre Larrauri, José Luis
 Álvaro Cerezo, Mònica
 Arques Cortés, Vicent
 Arquillos Cruz, Luis
 Bachero Traver, Belén
 Barceló Chico, Ana
 Barrachina Ros, Miguel
 Bastidas Bono, Elena María
 Bellver Casaña, Jorge
 Besalduch Besalduch, Ana
 Blanch Marín, Ernest
 Blanes León, Estefania
 Bonig Trigueros, Isabel
 Bravo Sanestanislaó, Gabriela
 Caballero Hueso, Mercedes
 Caballero Montañés, Juan Carlos
 Cabedo Laborda, Cristina
 Calvo Alfonso, David
 Cantó García del Moral, Toni
 Carrasco Torres, Felipe Javier
 Castelló Cervera, Trini
 Castelló Sáez, Alfredo
 Catalá Verdet, María José
 Cerdán Martínez, Ana María
 Chulvi Español, José
 Ciscar Bolufer, José
 Criado Gonzálbez, María de los Ángeles
 Davó Bernabeu, Naiara
 Del Pozo Querol, Eduardo
 Díaz González, Elisa
 Escrig Monzó, Sabina
 Esteve Aparicio, Carles
 Fernández García, Vicente
 Ferrer Matvieychuc, Graciela Noemí
 Ferri Fayos, Fran
 Gabarda Ortín, Cristina
 García Gomis, David
 García Guasp, Patricia
 Gascó Enríquez, Beatriz
 Gascó Verdier, Beatriz
 Gil García, Paco
 Giraldo Jiménez, Yaneth
 Gómez Santos, Irene Rosario
 Gracia Calandín, Carlos
 Ibáñez Bordonau, Rubén
 Laguna Asensi, Carlos
 Lima Gozávez, María Pilar
 Llanos Pitarich, José María
 Llopis Pascual, Fernando
 Martín Pérez, Sandra
 Martínez Fuentes, Luis
 Martínez Ortega, José Antonio
 Martínez Ramírez, Carmen
 Martínez Ruiz, Ferran
 Mas Mas, Aitana
 Massó Linares, María de los Llanos
 Mata Gómez, Manolo
 Menor Lucas, Rosa
 Merino Peña, Ruth
 Mezquita Juan, María Luisa
 Montaner Berbel, Michel
 Morera i Català, Enric

Muñoz Lladró, José
Mustafá Àvila, Rosa de Falastín
Nadal Sendra, Josep Ramon
Oltra Jarque, Mónica
Ortiz Vilella, Eva
Pascual Pérez, Miguel
Pastor Llorens, Fernando
Pérez Fenoll, Manuel
Pérez Garijo, Rosa María
Peris Cervera, Rosa
Peris Navarro, Mamen
Pineda Cuenca, Manuel
Pla Herrero, Jesús
Ponce Guardiola, Juan
Puig i Ferrer, Ximo
Quiles Bailén, María
Robles Galindo, Papi

Rodríguez Armigen, Cristina
Rovira Jover, José Antonio
Rubio Delgado, Francisco
Ruiz Castell, Pedro
Salmerón Berga, Jesús
Salvador Rubert, María José
Sellés Quiles, Jesús
Serna Rosell, Rebeca
Serna Serrano, Toñi
Soler Azorín, Laura
Tena Sánchez, José Silverio
Tormo Moratalla, Emigdio
Torres Garcia, Nathalie
Vega Campos, Ana
Ventura Campos, Mercedes
Woodward Poch, Tony
Zaplana López, José Juan

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Subscripcions: Servei de Publicacions
de les Corts Valencianes

subscripcions@corts.es

Plaça de Sant Llorenç, 4 • 46003 València

Telèfon: 96 387 61 00

<http://www.cortsvalencianes.es>

Edita: Servei de Publicacions de les Corts Valencianes

ISSN: 1133-2492

Dipòsit legal: V-1013-1983

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Subscripcions: Servicio de Publicaciones
de las Corts Valencianes

subscripcions@corts.es

Plaza de San Lorenzo, 4 • 46003 Valencia

Teléfono: 96 387 61 00

<http://www.cortsvalencianes.es>

Edita: Servicio de Publicaciones de las Corts Valencianes

ISSN: 1133-2492

Depósito legal: V-1013-1983